

REPUBLIKA HRVATSKA
TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU
Zagreb, Trg Johna Fitzgeralda Kennedyja 11

P-636/2021

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Trgovački sud u Zagrebu, po sutkinji Ines Božić, u pravnoj stvari tužitelja KBM PROJEKT d.o.o. u likvidaciji, Zagreb, Draškovićeveva 54, OIB: 15758528077, kojeg zastupa punomoćnik Vladimir Mamić, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Mamić Perić Reberski Rimac d.o.o. u Zagrebu, protiv tuženika TOMISLAVA BLAGUSA iz Zagreba, Bulatova 50/A, OIB: 98591989725, koga zastupa punomoćnik Jaka Ćurić, odvjetnik u Zagrebu, i umješača na strani tuženika ALLIANZ HUNGARIA ZRT, Podružnica Ljubljana, koga zastupa punomoćnik Branimir Iveković, odvjetnik u Zagrebu, radi naknade štete, nakon zaključene glavne rasprave održane 11. rujna 2024. u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja Nikole Kokota, odvjetnika u Zagrebu, tuženika Tomislava Blagusa, punomoćnika tuženika Jake Ćurić, odvjetnice u Zagrebu, te punomoćnika umješača na strani tuženika Hrvoja Novaka, odvjetnika u Zagrebu, danom objave 25. listopada 2024.

p r e s u d i o j e

I. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju štetu u ukupnom iznosu od 12.758.126,52 eura, i to:

- iznos od 1.284.756,78 eura na ime stvarne štete u vidu naknade za stjecanje poslovnih udjela u društvu Lagosta d.o.o., sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 31. listopada 2007. do isplate,

- iznos od 2.838.796,62 eura na ime stvarne štete u vidu kamata obračunatih po osnovi Ugovora o kreditu broj 18721/08 i Dodatka predmetnom Ugovoru sklopljenim između društva Multiconsult d.o.o. (sada KBM Projekt d.o.o. u likvidaciji) i društva Nova kreditna Banka Maribor d.d. radi financiranja stjecanja poslovnih udjela u društvu Lagosta d.o.o. te na taj način i zemljišta na području katastarske općine Samobor, sveukupne površine 118.049 m², uvećano za zakonsku zateznu kamatu koja na dugovani iznos teče od 29. listopada 2012., kao dana podnošenja ove tužbe, pa do isplate,

- iznos od 6.595.672,57 eura na ime stvarne štete u vidu plaćanja naknade za stjecanje poslovnih udjela u društvu Kolbiko d.o.o., sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 19. prosinca 2007. do isplate,

- iznos od 2.038.900,55 eura na ime stvarne štete u vidu kamata obračunatih po osnovi Ugovora o kreditu broj 19685/80 sklopljenog između društva Multiconsult d.o.o. (sada KBM Projekt d.o.o.) i društva Nova kreditna Banka Maribor d.d. radi financiranja stjecanja poslovnog udjela u društvu Kolbiko te na taj način i zemljišta na području Slavenskog Broda, uvećano za zakonsku zateznu kamatu koja na dugovani iznos teče od 29. listopada 2012., kao dana podnošenja ove tužbe, pa do isplate, sve po stopi zateznih kamata koja do 31. prosinca 2007. iznosi 15% godišnje prema Uredbi o visini stope zatezne kamate ("Narodne novine" broj : 153/2004), a od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. po kamatnoj stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a od 1. siječnja 2023. do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 8 dana.

II. Odbija se u preostalom dijelu kao neosnovan tužbeni zahtjev koji se odnosi na naknadu štete u iznosu od 872.554,50 eura, zajedno s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim odu dana podnošenja tužbe do isplate.

III. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 498.595,24 eura, u roku od 8 dana.

IV. Odbija se u preostalom dijelu tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u dijelu koji iznosi 471.375,79 eura.

r i j e š i o j e

Odbija se kao neosnovan tuženikov prijedlog za prekid ovog parničnog postupka do donošenja pravomoćne odluke o kaznenoj odgovornosti tuženika u postupku koji je pokrenut pred Okružnim sudom u Mariboru, Republika Slovenija, pod brojem K-22633/2021-3.

Obrazloženje

1. Tužitelj je 29. listopada 2012. podnio protiv tuženika tužbu protiv radi naknade štete u iznosu od 102.700.366,50 kn. U tužbi navodi da je 19. listopada 2012. održana sjednica nadzornog odbora tužitelja na kojoj je temeljem čl. 252. i čl. 268., u svezi sa čl. 439. Zakona o trgovačkim društvima, donesena odluka kojom je nadzorni odbor tužitelja ovlastio likvidatora da protiv bivšeg člana uprave, ovdje tuženika, podnese zahtjev za naknadu štete nadležnim tijelima u Republici Hrvatskoj za štetu koju je tuženik svojim radom prouzročio tužitelju. Navodi da je tuženik obnašao dužnost jedinog člana uprave – direktora društva tužitelja neprekidno od 30. rujna 2005. do njegovog opoziva dana 15. listopada 2012., pa da je tuženik u tom razdoblju bio

odgovoran za zastupanje i vođenje poslovanja tužitelja. Tuženik je kao zakonski zastupnik tužitelja 13. ožujka 2007. s Jankom Šupih-Kvaternikom zaključio Ugovor o poslovnom suradnji broj OV-3593/07, kojim je preuzeo obvezu u ime i za račun tužitelja osigurati sredstva kojima će društvo Lagosta d.o.o., Zagreb steći određene nekretnine u zoni "Križnice" u Samoboru, a nakon čega će tužitelj preuzeti poslovni udio u Lagosta d.o.o. Navedenim Ugovorom određeno je da će Lagosta d.o.o. stjecati nekretnine u tri etape i da su za određene nekretnine već bili sklopljeni predugovori o kupoprodaji uz obvezu sklapanja ugovora o kupoprodaji u roku od 45 dana. Tužitelj navodi da su nekretnine iz Ugovora o poslovnoj suradnji upisane u Zemljišne knjige Općinskog suda u Samoboru, k.o. Samobor i to nekretnine zk.č.br.: 275/2, 275/1, 252/4, 268, 264, dio 262/1, 266/1, 267, 263, 269/1, 269/2, 259, 252/6, 261/1, 261/2, 273, 270, 272, 257/1, 257/2, 258/1, 258/2, 274/2, 274/1, 277, 277/2, 277/3, 271, dio 262/1, 260/1, 260/2, 252/5, dio 252/6, 252/25, 244/2, 251/1, 252/1, 252/22, 251/3, 262/1, 252/2, 252/3, 252/23, 252/24, 266/2, 265, 269/4, 269/3, 254/1, 255/1, 255/2, 255/3, 256/1, 253/2, da ukupna površina zemljišnoknjižnih čestica navedenih u Ugovoru iznosi 118.049 m², dok prosječna kupoprodajna cijena po kojoj je društvo Lagosta d.o.o. stjecalo predmetne nekretnine od prijašnjih vlasnika iznosi 120,46 EUR/m². Tuženik je predmetnim Ugovorom preuzeo obvezu, pored obveze financiranja kupoprodaje navedenih nekretnina, nakon uknjižbe vlasništava društva Lagosta d.o.o. na predmetnim nekretninama, preuzeti poslovni udio u Lagosta d.o.o. te isplatiti ugovorenu kupoprodajnu cijenu za poslovni udio. Ugovorom je unaprijed određena ukupna vrijednost poslovnog udjela u društvu Lagosta d.o.o. nakon unošenja nekretnina u imovinu u visini od 16.527.000,00 EUR, te je određeno da će konačna kupoprodajna cijena za poslovni udio u društvu Lagosta d.o.o. iznositi razliku između navedenog iznosa i obveza društva Lagosta d.o.o. uvećano za sva naplativa potraživanja društva Lagosta d.o.o. Tužitelj je stjecanje nekretnina i poslovnog udjela financirao kreditom Nove kreditne banke Maribor d.d. Maribor u iznosu od 16.266.320,00 EUR uvećano za ugovorene kamate i pripadajuće troškove. Nadalje, tužitelj navodi da je tuženik kao zakonski zastupnik dana 30. listopada 2007. s Jankom Šupih-Kvaternikom kao prenositeljem poslovnog udjela, a temeljem ranije navedenog Ugovora o poslovnoj suradnji, zaključio Ugovor o prijenosu poslovnog udjela, potvrđen od strane javnog bilježnika Anice Hukelj pod br. OV-18708/07, kojim je tužitelj stekao jedini poslovni udio u društvu Lagosta d.o.o. Iz Ugovora o prijenosu poslovnog udjela proizlazi da je društvo Lagosta d.o.o. steklo nekretnine upisane u zemljišne knjige Općinskog suda u Samoboru k.o. Samobor i to zk.č.br.: 264, 268, 275/1, 275/2, 252/4, 262/1, 266/1, 267, 263, 269/1, 269/2, 252/6, 261/1, 261/2, 273, 270, 272, 274/1, 257/1, 257/2, 258/1, 258/2, 252/2, 252/23, 252/3, 252/24, 254/1, 255/1, 255/2, 255/3, 256/1, 253/2, 259, 274/2, 265, 266/2, 277/1, 271, 252/1, 260/1, 260/2, 251/1, 251/3, 252/25, 244/2, 252/22, 262/2, 254/3, 269/4, ukupne površine 105.440 m². Tužitelj ukazuje da ukupna površina nekretnine koje je društvo Lagosta d.o.o. steklo na dan sklapanja Ugovora o prijenosu poslovnog udjela iznosi 105.440 m² a što je za 12.609 m² manje nego je to određeno Ugovorom o poslovnoj suradnji. Društvo Lagosta d.o.o. nije prije sklapanja Ugovora o prijenosu poslovnog udjela steklo pravo vlasništvo nekretnina označenih kao zk.č.br. 269/3, 277/2 i 277/3, sve k.o. Samobor, iako je to bilo izričito predviđeno Ugovorom o poslovnoj suradnji. Naime, nekretnina br. 269/3 u naravi predstavlja oranicu površine 5,634 m² u vlasništvu društva Artigon d.o.o., Zagreb, te navedena čestica svojim položajem i površinom presijeca predmetne zk. čestice te onemogućava privođenje namjeni predmetnih čestica i njihovu daljnju prodaju, a što u konačnici smanjuje vrijednost zemljišta. Tuženik je bio neposredno upoznat sa naprijed navedenim, dok kršenje odredaba Ugovora o poslovnoj suradnji predstavlja valjani

razlog za jednostrani raskid ugovora o poslovnoj suradnji i povrat uloženi sredstava i naknadu time pretrpljene štete što uključuje i izmaklu korist. Međutim, tuženik je unatoč propustima zaključio Ugovor o prijenosu poslovnog udjela sa Jankom Šupih-Kvaternikom te u potpunosti isplatio ugovoreni iznos naknade, koja je ugovorena u visini od 9.680.000,00 kn i ima se isplatiti neposredno Janku Šupih-Kvaterniku. Tužitelj ističe da društvo Lagosta d.o.o. osim predmetnih nekretnina nije imalo nikakve druge imovine. Društvo Lagosta d.o.o. je navedena zemljišta od bivših vlasnika stjecalo po prosječnoj cijeni od 120,46 EUR/m², a tužitelj je temeljem Ugovora stekao po prosječnoj cijeni od 140,00 EUR/m². Društvo Lagosta d.o.o. je za stjecanje predmetnih nekretnina isplatilo na ime kupoprodajne cijene te poreza na promet nekretnina ukupan iznos od 96.732.354,48 kn, dok je tuženik temeljem Ugovora platio istom društvu ukupan iznos od 107.265.000,00 kn. Kako je stjecanje nekretnina i poslovnog udjela financirano temeljem kredita koji je tužitelju odobrilo društvo Nova KBM, navedenom iznosu je potrebno pribrojiti kamate i troškove iz Ugovora o kreditu broj 18721/08. Tužitelj tvrdi da je Ugovor o kreditu sklopljen kao namjenski 26. srpnja 2007. radi financiranja po Ugovoru o poslovnoj suradnji sklopljenom 13. srpnja 2007. sa društvom Lagosta d.o.o., a radi stjecanja poslovnih udjela u društvu Lagosta d.o.o. te na taj način i zemljišta na području k.o. Samobor ukupne površine 118.049 m². Tužitelj navodi da je vraćanje kredita ugovoreno do 22. listopada 2007., koji je rok prolongiran sklapanjem sveukupno 10 dodataka do formalne likvidacije tužitelja, pri čemu je Nova KBM odlučila da se kamata na dugovanje ne obračunava od siječnja 2012. godine. Tužitelj ističe da su ugovorne kamate iznosile 2,5% godišnje, varijabilno, a zatezne su iznosile 11,50% godišnje te da je ukupan iznos kamata dospjelih na dan 31. prosinca 2011. iznosio 3.685.582,00 EUR. Tužitelj navodi da je kupoprodajna cijena u potpunosti neopravdana obzirom da je tužitelj financirao samo stjecanje zemljišta, a namjena i kultura zemljišta nisu promijenjene. U tužbi tužitelj, nadalje, navodi da je dana 18. prosinca 2007. sa Zoranom Galićem, kao imateljem jedinog poslovnog udjela u društvu Kolbiko d.o.o. Zagreb, tuženik sklopio Ugovor o prijenosu poslovnih udjela koji je solemniziran pred javnim bilježnikom Anicom Hukelj pod brojem OV-22559/07. Kolbiko d.o.o. je bio vlasnik zemljišta u Slavonskom Brodu ukupne površine 87.060 m² i to nekretnina upisanih u zemljišne knjige Općinskog suda u Slavonskom Brodu k.o. Slavonski Brod označenih kao zk.č.br.: 5789/7, 5789/6, 5789/18, 5789/19, 5789/23, 5789/24, 5789/25, 5789/26 i 6207/3. Prosječna kupoprodajna cijena po kojoj je Kolbiko d.o.o. stjecalo nekretnine od prijašnjih vlasnika iznosi 38,61 EUR/m². Tužitelj je navedena stjecanja poslovnog udjela financirao kreditom Nova KBM u iznosu od 10.490.000,00 EUR, uvećano za ugovorene kamate i pripadajuće troškove. Tužitelj navodi kako je Kolbiko d.o.o. od bivših vlasnika stekao navedena zemljišta po cijeni od 3.390.120,00 EUR, dok je društvo za stjecanje udjela u Kolbiku d.o.o. platilo iznos od 10.447.200,00 eura, iako je namjena i izgrađenost predmetnih zemljišta ostala nepromijenjena. Tužitelj pri provedbi transakcije nije stekao vlasništvo nekretnine označene kao zk.č.br. 5789/22 u naravi zgrada Osječka ulica k.o. Slavonski Brod te da se nekretnina nalazi unutar zk.č.br. 5987/2 te stoga nesporno predstavlja problem za eventualnu daljnju realizaciju planiranih projekata ili prodaju zemljišta, dok društvo Kolbiko d.o.o. nije imalo nikakve druge imovine. Tužitelj je stjecanje nekretnina financirano temeljem kredita kojeg je tužitelju odobrilo društvo Nova KBM, a navedenom iznosu je potrebno pribrojiti kamate i troškove iz Ugovora o kreditu broj 19685/80. Ugovor o kreditu je sklopljen kao namjenski dana 13. prosinca 2007., dok je vraćanje kredita ugovoreno do 09. lipnja 2008., s time da je rok prolongiran sklapanjem sveukupno 8 Dodataka predmetnom Ugovoru do 31. prosinca 2012. Ugovorne kamate ugovorene su u visini 2,5% godišnje varijabilno, a zatezne su

iznosile 12,0% godišnje. Tvrdi da je ukupan iznos kamata na dan 31. prosinca 2011. iznosio 2.067.785,22 EUR. Tužitelj, nadalje, ističe da obzirom da je financirao stjecanje zemljišta od strane društva Kolbiko d.o.o., a sama namjena i kultura predmetnih zemljišta u međuvremenu nije promijenjena, kupoprodajna cijena koju je tuženik kao zakonski zastupnik tužitelja ugovorio te isplatio temeljem Ugovora o stjecanju poslovnog udjela u društvu Kolbiko d.o.o. tržišno i ekonomski u potpunosti neopravdana. Pored toga, tužitelj tvrdi da tuženik prilikom financiranja stjecanja zemljišta od navedenih društava i preuzimanja poslovnih udjela nije izradio procjenu tržišne vrijednosti zemljišta te nije izvršio dubinski pregled stanja, a zbog čega tužitelj smatra da je ulaganje navedenih iznosa i zaduživanje bez valjanje studije u potpunosti protivno zakonskoj obvezi tuženika da vodi poslove društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika i predstavlja grubu povredu zakonom propisanih dužnosti i obveza. Opisane radnje tuženika su rezultirale višemilijunskom štetom koja je nastala tužitelju uslijed plaćanja nerazmjerno visoke cijene za predmetne nekretnine te nemogućnosti realizacije projekta. Nastala imovinska šteta je neposredno uzrokovana nesavjesnim vođenjem poslovanja te grubim kršenjem dužne pozornosti i zakonskih obveza od strane tuženika kao člana uprave te ističe da je navedena financijska izloženost i nemogućnost vraćanja kredita odnosno daljnje prodaje zemljišta gotovo u potpunosti onemogućila redovito poslovanje tužitelja i namirenje dospjelih obaveza. Stoga tužitelj, na temelju odredbe čl. 430. Zakona o trgovačkim društvima, a u vezi s odredbama čl. 252., 273. i 273. a toga zakona, predlaže sudu donijeti presudu kojom se tuženiku nalaže platiti tužitelju sveukupan iznos od 102.700.366,50 kn i to iznos od 9.680.000,00 kn s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 31. listopada 2007. do isplate na ime naknade štete zbog stjecanja poslovnih udjela u Lagosta d.o.o., iznos od 27.753.980,40 kn na ime naknade štete u vidu kamata obračunatih po osnovi Ugovora o kreditu broj 18721/08 i dodataka tom ugovoru, iznos od 49.695.095,00 kn na ime naknade štete za stjecanje poslovnih udjela u Kolbiko d.o.o. s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od 19. prosinca 2007., te iznos od 15.571.291,17 kn na ime naknade štete u vidu kamata obračunatih po Ugovoru o kreditu broj 19685/20.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelost te osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva. Tuženik navodi da je tijekom zastupanja tužitelja u svojstvu direktora postupao s dužnom pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika, odnosno donosio poduzetničke odluke na temelju primjerenih informacija pretpostavljajući da djeluje za dobrobit društva, sve sukladno čl. 252. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima. Tuženik ne spori da je u razdoblju navedenom u tužbi obnašao dužnost člana uprave tužitelja, niti da je s Jakom Šupih-Kvaternikom zaključio 13. ožujka 2007. Ugovor o poslovnoj suradnji poslovni broj OV-3593/07, predmet kojeg je financiranje projekta stjecanja prava vlasništva na nekretninama i prijenos jedinog poslovnog udjela u društvu Lagosta d.o.o. kroz tri etape. Prva etapa se odnosila na stjecanje nekretnina s kojima je društvo Lagosta d.o.o. već imalo zaključene predugovore o kupoprodaji, dok su se preostale dvije etape odnosile na nekretnine koje u vrijeme sklapanja ugovora još uvijek nisu bile u vlasništvu navedenog društva. Tuženik navodi da mu nije bila poznata prosječna kupoprodajna cijena ili pojedinačna cijena pojedinih zemljišta po kojima je Lagosta d.o.o. stjecalo predmetne nekretnine, već je ulaskom u poslovnu suradnju s Lagosta d.o.o. dogovorena cijena zemljišta u iznosu od 140 EUR/m². Tuženik smatra da čak i da su tuženiku bile poznate cijene po kojima je Lagosta d.o.o. stjecala nekretnine, da to ne znači da je kupnjom okrupljenog zemljišta po većoj cijeni prouzročena šteta te

ističe da je tako nešto upravo uobičajeno u investiranju u okrupljena zemljišta tj. veći broj povezanih nekretnina. Tuženik navodi da je kupoprodajna cijena utvrđena prema cijenama na tržištu nekretnina na istom području, u isto vrijeme, uzimajući u obzir odnos ponude i potražnje na tržištu nekretnina, troškove aktivnosti prilikom procesa stjecanja većeg broja povezanih nekretnina, zemljišno knjižna provedba upisa prava vlasništva, namjena i uvjeti izgradnje na ciljanim nekretninama, udjelu cijene zemljišta u ukupnoj vrijednosti moguće izgradnje i slično. Kao primjer, tuženik tvrdi kako za zemljište na istoj lokaciji, iste namjene, u isto vrijeme sklopljen Ugovor o kupoprodaji nekretnine, s postignutom kupoprodajnom cijenom zemljišta u iznosu od 195 EUR/m². Tuženik, također, tvrdi da su se u isto vrijeme pojavili potencijalni partneri koji su iskazali spremnost i namjeru sudjelovanja u izgradnji budućeg projekta "Križnice". Tuženik navodi da u predmetnom razdoblju predstavnik Lagosta d.o.o. nije bio u mogućnosti stupiti u kontakt s vlasnikom i ugovoriti kupoprodaju čestice zk.č.br. 269/3 k.o. Samobor, dok je za čestice zk.č.br. 277/2 i 277/3 tuženik imao saznanja da će preko istih prelaziti željeznička pruga te da će biti predmetom postupka izvlaštenja pa nije došlo do stjecanja prava vlasništva od strane Lagosta d.o.o. na tim česticama. Nadalje, u odnosu na čl. 6. Ugovora o poslovnoj suradnji, kojim je određeno pravo stranaka otkazati Ugovor o poslovnoj suradnji zbog kršenja odredaba kojima se određuje bitni i glavni sastojak Ugovora, a reguliraju se čl. 2., 3. i 4. istog Ugovora, smatra da zbog izostanka nekih čestica nije bilo ugovorne osnove za otkazivanje Ugovora o poslovnoj suradnji., dok bi u slučaju da do sklapanja Ugovora o prijenosu poslovnih udjela nije došlo, prenositelj sukladno čl. 5.3.2. Ugovora o poslovnoj suradnji imao pravo zadržati sve primljene uplate uz brisanje prava zaloga na poslovnom udjelu Lagosta d.o.o. upisanog u korist stjecatelja. Navodi da je kao instrument osiguranja potraživanja stečenih temeljem financiranja kupnje tužitelj upisao založno pravo u svoju korist, na poslovnom udjelu društva Lagosta d.o.o. u iznosu od 16.527.000,00 EUR, odnosno za iznos koji prvotno ugovoren Ugovorom o poslovnoj suradnji. Tuženik tvrdi ugovor o kreditu i pripadajući dodaci ugovoru jasno reguliraju iznos koji je iskorišten u kupoprodaje nekretnine. Tvrdi da dodaci ugovoru utvrđuju da je kredit korišten u visini od 14.750.000,00 EUR što predstavlja sveukupno kupoprodajnu cijenu zemljišta i poslovnog udjela. Tuženik pojašnjava kako je za kupnju svih nekretnina od strane društva Lagosta d.o.o. odnosno radi osiguranja svoje novčane tražbine, uknjižena zajednička hipoteka na svim kupljenim česticama u korist Nove kreditne banke Maribor d.d. u iznosu od 16.266.320,00 EUR, sa ugovornim naknadama, troškovima i kamatama. Tvrdi da su zemljišta u Samoboru ukupne površine 105.440,00 m² kupljena po ekonomski prihvatljivoj cijeni od 140 EUR/m² na način da su sredstva osigurana kreditom većinskog vlasnika odnosno da je iznos od 14.750.000,00 EUR predstavljao konačnu kupoprodajnu cijenu koja je isplaćena djelomično na račun društva Lagosta d.o.o., a djelomično na račun Janka Šupiha Kvaternika kao prenositelja poslovnog udjela. Oспорava tvrdnje tužitelja da su se stjecanja nekretnina i poslovnog udjela financirali kreditom Nove kreditne banke Maribor d.d. u iznosu od 16.266.320,00 eura, uvećano za ugovorene kamate i pripadajuće troškove. Ugovor o kreditu nr. 18721/08 i 10 pripadajućih dodataka jasno reguliraju iznos koji je iskorišten u svrhu kupoprodaje nekretnina, dok dodatak 3. Ugovora o kreditu od 26. travnja 2004. utvrđuju da je kredit korišten u visini od 14.750.000,00 eura, odnosno samo dio iznos od ukupno odobrenog kredita u visini od 16.266.320,00 eura. Tuženik, dakle, tvrdi da su zemljišta u Samoboru ukupne površine 105.440,00 m² kupljena po ekonomski prihvatljivoj cijeni od 140 eura (m² na način da su sredstva osigurana kreditom većinskog vlasnika Mulitconsulta d.o.o. (Nove kreditne banke Maribor d.d.), odnosno da je iznos od 14.750.000,00 eura predstavljao konačnu

kupoprodajnu cijenu, kao i da je Nova kreditna banka Maribor d.d. kao većinski vlasnik i član društva de facto dala svoju suglasnost s komercijalnim uvjetima kupnje predmetnih nekretnina, dok su članovi društva imali na uvid kompletnu dokumentaciju o predmetnim odlukama, ali nitko nije doveo u pitanje ekonomsku i komercijalno osnovnost kupnje predmetnih nekretnina. Osim toga, tuženiku je kao članu uprave društva za samostalno donošenje poslovnih odluka do kunske protuvrijednosti iznosa od 500.000,00 eura bila potrebna suglasnost nadzornog odbora. U odnosu na poduzimanje svih potrebnih i razumnih radnji kako bi se utvrdila tržišna vrijednost kupljenih nekretnina, tuženik je pribavio i odgovarajuće procjene domaćih i inozemnih respektabilnih procjenitelja i konzultanata za investicije u nekretnine, te je ovlašteno društvo CB Richard Ellis od 17. travnja 2008. po nalogu tužitelja izradilo procjenu vrijednosti nekretnina na iznos od 26.000.000,00 eura. Nadalje, u travnju 2009. godine tužitelj je ponovno zatražio procjenu predmetnih nekretnina od strane društva Rudimentum d.o.o. te je utvrđena vrijednost u iznosu od 22.690.688,00 EUR, dok je jednaka procjena potvrđena od stranke slovenskog ovlaštenog procjenitelja mag. Tomaž Simrajh, u skladu sa zahtjevom većinskog vlasnika Nove kreditne banke Maribor. d.d. Tuženik navodi i da je u rujnu 2011. godine od strane punomoćnika tužitelja naručena procjena predmetnih nekretnina koju procjenu je izradilo društvo Prodak d.o.o., koje je utvrdilo prosječnu vrijednost nekretnina u Samoboru u iznosu od 16.962.280,54 EUR, što predstavlja prosječnu cijenu od 160,87 EUR/m² zemljišta. Tuženik u odgovoru napominje da je nabavna cijena ugovorena u vrijeme najvećeg procvata tržišta nekretnina, dok je posljednja spomenuta procjena izvršena nakon drastičnog pada cijena na tržištu nekretnina. Tvrdi da je po istoj utvrđenoj vrijednosti zemljišta Nova kreditna banka Maribor d.d. sklopila sa tužiteljem dana 31. prosinca 2011. ugovor o kupoprodaji nekretnine u Samoboru te da je kupila predmetne nekretnine za cijenu utvrđenu u gornjoj procjeni tj. za iznos od 16.962.280,54 EUR. Također, tvrdi da je navedenim ugovorom utvrđeno da će se plaćanje izvršiti prijebom s potraživanjem kupca koje isti ima s osnova ugovora o kreditu broj 18721/08, sve sukladno ugovoru o prijebom međusobnih potraživanja sklopljenog 31. prosinca 2011. između kupca i prodavatelja koji čini sastavni dio predmetnog Ugovora i priložen je istome kao prilog 1. U odnosu na drugi projekt povezan sa zemljištima u Slavanskom Brodu, tuženik navodi da je društvo Kolbiko d.o.o. bilo vlasnik zemljišta u Slavanskom Brodu ukupne površine 87.060 m². Temeljem ugovora o prijenosu poslovnog udjela društva Kobiko d.o.o. utvrđena je cijena u iznosu od 10.447.200,00 EUR, dok su sredstva radi financiranja stjecanja poslovnog udjela bila osigurana od strane većinskog vlasnika Nove kreditne banke Maribor d.d. temeljem ugovora o kreditu broj 19685/80, a kao osiguranje vraćanja kredita bila je uknjižena hipoteka na svim predmetnim česticama u korist Nove kreditne banke Maribor d.d. Tuženik je prije zahtjeva i odobravanja kredita izvršio analizu tržišta nekretnina te je u tu svrhu zatražio od prenositelja Kolbiko d.o.o. dokaz o statusu i namjeni predmetnih čestica, dokaz o opravdanosti utvrđene kupoprodajne cijene. Također, izrađena je Studija razvoja poslovno – stambene zone Slavonski Brod u srpnju 2007. godine, dok je u prosincu 2007. godine sačinjen i Elaborat o procijenjenoj vrijednosti nekretnina od ovlaštenog društva Marking d.o.o., kojim je utvrđena tržišna vrijednost poslovne građevine i zemljišta u iznosu od 10.646.087,54 EUR. Navodi da je ista studija dostavljena Novoj KBM d.d. sa zahtjevom za odobrenje kredita za kupnju 100% udjela u društvu Kolbiko d.o.o., dok u zahtjevu stoji da su svi tadašnji vlasnici društva spremni garantirati za posao, tj. povrat kredita do trenutka upisa hipoteke u korist Banke, a što je utvrđeno i u toč. 15. Ugovora o kreditu 19685/80. Tuženik navodi da je od strane tužitelja u travnju 2008. godine naručena procjena predmetnih čestica kojom je procijenjena vrijednost u

iznosu od 18.200.000 EUR, što je pozitivan rast vrijednosti u odnosu na nabavnu vrijednost. Tuženik navodi da je u travnju 2009. godine opet od strane tužitelja zatražen elaborat procjene tržišne vrijednosti kojim je utvrđena vrijednost predmetnih čestica u iznosu od 14.626.080,00 EUR (168 EUR/2) unatoč naglom padu tržišta nekretnina. Tvrdi i da je isti taj elaborat potvrđen od strane slovenskog ovlaštenog procjenitelja, u skladu sa zahtjevom većinskog vlasnika Nove KBM d.d. Također, tuženik tvrdi da su pristupanjem Ugovoru o kreditu kao jamci platci, članovi društva jasno iskazali svoju namjeru ulaska u navedeni projekt, a na temelju Poroštvene pogodbe br. 469/07. Tuženik, u tom smislu, ističe da ukoliko bi se ocijenilo da je prilikom donošenja ove poduzetničke odluke tuženik propustio postupati s dužnom pozornošću odnosno da je postupao nesavjesno, to bi značilo da je tako postupalo i svako društvo jamca kao i Nova KMB d.d. koja je odobrila kredit. Tuženik tvrdi da je svoju suglasnost dao i Nadzorni odbor te smatra da se, prema tome, može zaključiti da su svi subjekti u navedenom projektu postupali nesavjesno ili nemarno. Nadalje, u odnosu na projekt Vranovo polje, tuženik ističe da je 18. studenog 2010. Uredu načelnika Brodsko-posavske županije poslan zahtjev za prenamjenu zemljišta k.o. Slavonski Brod, u prilogu koje se nalazi Studija za naselje Vranovo polje, Slavonski Brod, izrađena od ovlaštenog društva Zona 100, savjetovanje i planiranje, kojim se traži prenamjena predmetnih zemljišta u Mješovitu zonu (M) s mogućnošću višestambene izgradnje. Tuženik tvrdi da je kao član uprave tužitelja učinio sve radnja kako bi se prenamjena izvršila i omogućila daljnje projekte na zemljištima u vlasništvu društva te navodi da prenamjena još nije riješena. Tuženik tvrdi da su dana 31. prosinca 2011. KBM projekt d.o.o. i Nova kreditna banka Maribor d.o.o. po nalogu iste kao većinskog vlasnika sklopile Ugovor o kupoprodaji nekretnina u Slavonskom Brodu za cijenu u iznosu od 3.757.599,55 EUR, te su kamate s osnova kredita prema Ugovoru o kreditu u cijelosti plaćene temeljem navedenog Ugovora o prijeboju uzajamnih potraživanja, dok prema dokumentaciji ugovorne cijene kupljenih nekretnina kroz poslovne udjele društava u vrijeme stjecanja nisu odstupale od tržišnih cijena. Pored toga, u svom odgovoru na tužbu tuženik osporava i visinu štete te obračun kojim je tužitelj došao do iznosa postavljenog u tužbenom zahtjevu te smatra da naznačenje iznosa stvarne štete, kao razlike između nabavne vrijednosti zemljišta od strane preuzetih društava i vrijednosti uloženi sredstava za kupnju zemljišta i/ili prijenos poslovnih udjela ne može biti relevantan kriterij za procjenu stvarne vrijednosti ulaganja u nekretnine. Također, tuženik ističe i prigovor zastare te tvrdi da prema odredbama Zakona o trgovačkim društvima zahtjevi za naknadu štete prema članovima uprave zastarijevaju za pet godina. Navodi da je navodna šteta i njezin opseg bio poznat već prilikom financiranja i nakon sklapanja Ugovora o poslovnoj suradnji između tužitelja i imatelja poslovnog udjela Lagosta d.o.o. dana 13. srpnja 2007. ili Ugovora o kreditu broj 18721/08 koji je zaključen dana 26. travnja 2007, a od tada je proteklo pet godina. Predlaže odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan.

3. Umješak na strani tuženika se protivi tužbi i tužbenom zahtjevu tužitelja te predlaže da sud u cijelosti odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

4. U podnesku od 14. veljače 2013. tuženik u bitnome navodi da je NOVA KBM bila osnivač i jedini član KBM Fineko d.o.o. Maribor, KBM Invest d.o.o. Maribor i KBM Leasing g.o.o., Maribor, a koja društva su bila i sada jesu članovi društva tužitelja. Poziva se na odredbu čl. 475. Zakona o trgovačkim društvima navodeći da je tužitelj u odnosu na Novu KBM ovisno društvo jer, iako je pravno samostalno, drugo vladajuće društvo može imati neposredno ili posredno prevladavajući utjecaj. Tuženik tvrdi da o

kupnji nekretnina tuženik nije odlučivao samostalno, već je za kupnju svih predmetnih nekretnina, odnosno stjecanje poslovnih udjela u društvima vlasnicima tih nekretnina, krajnji većinski vlasnik Nova KBM d.d. odobrila kredit. Oспорava tvrdnju tužitelja da je za čestice 269/3, 277/2 i 277/3 isplaćena naknada jer iz Ugovora o prijenosu poslovnog udjela proizlazi da je Lagosta d.o.o. imalo u vlasništvu 105.440,00 m² te su jasno iskazane čestice, a među kojima nisu navedene predmetne čestice na koje se tužitelj poziva.

5. U podnesku od 17. ožujka 2017. tuženik navodi da iz provedenog dopunskog građevinskog vještačenja, na okolnost izuzimanja čestica 277/2, 277/3, 269/3, proizlazi da je vrijednost nekretnina koje su predmet pravnog posla Lagosta d.o.o. u vrijeme sklapanja Ugovora iznosila ukupno 149.799.200,00 kn, a što je za 42.514.200,00 kn više od onoga što je tuženik stvarno platio, dok se vještak na ročištu od 18. rujna 2014. očitovao kako su čestice 277/2 i 277/3 pozicionirane rubno u odnosu na cijeli kompleks i njihovim izuzimanjem se ne bi ništa dogodilo u kvaliteti projekta, a kako čestica 269/3 ne presijeca u potpunosti kompleks zemljišta, nego postoji povezanost zemljišta s obzirom na položaj te čestice. Oспорava tužiteljeve navode da su se stjecanja nekretnina i poslovnih udjela financirala kreditom Nove kreditne banke Maribor d.d. u iznosu od 16.266.320,00 eura jer iz Dodatka 3. Ugovora o kreditu od 26. travnja 2007. i Dodatka 10 je vidljivo da je kredit korišten samo u visini od 14.750.000,00 eura, a što predstavlja sveukupnu cijenu zemljišta i poslovnih udjela. Sredstva po odobrenom kreditu su povučena sukcesivno. Nadalje navodi da je na temelju izrađene analize isplativosti i odobrenja Nadzornog odbora sa 11. sjednice održane 23. veljače 2007. odobren pristup projektu uz uvjet izrade cjelovite studije opravdanosti, koja je dostavljena 16. travnja 2007. O predmetnom projektu se raspravljao i Nadzorni odbor Nove kreditne banke Maribor d.d. na svojoj 15. korespondentskoj sjednici od 24. travnja 2007. do 26. travnja 2007., kada je nadzorni odbor dao upravi suglasnost za sklapanje pravnog posla s Multiconsultom d.o.o. te je nastavno tome 24. travnja 2007. stavljen prijedlog za izdavanje suglasnosti nadzornog odbora banke upravi banke za sklapanje pravnog posla temeljem odobrenja kreditnog odbora banke. U predmetnom dokumentu su navedene sve kupnje nekretnina financirane od strane Nove kreditne banke Maribor d.d. do tada. U razdoblju od veljače do listopada 2007. društvo je radilo na projektu okrupnjavanja zemljišta na lokaciji Samobor – Križnica te je zemljište okrupljeno putem društva Lagosta d.o.o., koje je steklo vlasništvo nad ukupno 105.440 m² građevinskog zemljišta namijenjenog stambeno – poslovnoj izgradnji. Kupnja je financirana kreditom u iznosu od 14.750.000,00 eura, pri čemu je zatraženo 16.266.320,00 eura, ali nisu okrupljena sva zemljišta, te je u konačnici zaduženo 14.750.000,00 eura uz kamatu EURIBOR +2,5%. U odnosu na stjecanje poslovnog udjela Kolbiko d.o.o., tuženik navodi da j prije zahtjeva i odobravanja kredita izvršio analizu tržišta nekretnina te je pribavio očitovanje Upravnog odjela za graditeljstvo, prostorno uređenje i zaštitu okoliša Grada Slavonski Brod od 21. srpnja 2007. te je izrađena i studija razboja poslovno stambene zone Slavonski Brod iz srpnja 2007. godine, a iz čega proizlazi da je tuženik poduzeo sve što je potrebno kako bi na temelju primjerenih informacija donio poslovnu odluku u interesu društva. Kako iz nalaza i mišljenja građevinskog vještaka proizlazi da je u vrijeme sklapanja ugovora vrijednost nekretnine iznosila 91.000.000,00 kn, to proizlazi da je tuženik predmetne nekretnine stekao po cijenoj koja je za oko 15.000.000,00 kn manja od tržišne. Tuženik se pri tome pouzdao u potvrdu Upravnog odjela za graditeljstvo, prostorno uređenje i zaštitu okoliša Grada Slavonski Brod od 21. srpnja 2007., kojoj prileži i prostorna karta na kojoj su predmetne nekretnine označene kao građevinsko zemljište, i nije imao razloga

posumnjati u istinitost sadržaja predmetne potvrde. Osim toga, i sam vještak je na ročištu od 18. rujna 2014. izjavio kako niti jedan investitor nema razloga posumnjati u podatke predmetne potvrde. Navodi da je na sjednici nadzornog odbora od 3. prosinca 2007. jednoglasno prihvaćen prijedlog za kupnju građevinskog zemljišta u Slavanskom Brodu kroz poslovne udjele društva Kolbiko d.o.o., a koji Ugovor o prijenosu poslovnih udjela je sklopljen 18. prosinca 2007. U pozivu za sjednicu Nadzornog odbora je naznačeno koja je sve dokumentacija pribavljena za ulazak u posao sa društvom Kolbiko d.o.o., a iz čega proizlazi da su svi članovi nadzornog odbora bili upoznati sa planiranim poslovnim aktivnostima te su iste odobrili. Osim toga, skupština je uredno odobrivala financijska izvješća koja su podnesena nakon poduzetog posla te je potvrđivala izvješća o radu nadzornog odbora. Nadzorni odbor nadzire vođenje poslova društva i o svemu izvještava skupštinu, koja nikada nije imala prigovore. Prilikom kupnje poslovnih udjela u društvu Kolbiko d.o.o. svi dotadašnji članovi tužitelja, a to su Teico d.o.o., KBM Fineko d.o.o., KBM Invest d.o.o. te KMB Lesaing d.o.o. su bili jamci platci za Ugovor o kreditu br. 19685/80 do upisa založnih prava, a što ukazuje na činjenicu da je cijela skupština tužitelja znala za navedeni posao te je svojim jamčenjem taj posao i odobrila i suglasila se s njime. Nova kreditna banka Maribor d.d., koja je odobrivala kredite za provođenje predmetnih poslova, je faktično imala utjecaj na društvo tužitelja jer je u tom periodu bila osnivač i član svih članova društva tužitelja, osim društva Teico d.o.o. Iako Nova kreditna banka Maribor d.d. formalno nije bila član tužitelja u to vrijeme te iako je tužitelj bio samostalna pravna osoba, činjenica je a je to drugo društvo imalo prevladavajući utjecaj u društvu tužitelja kroz ostale članove te je tužitelj zapravo u smislu odredbe čl. 475. ZTD-a ovisno društvo. Kredit je odobrilo društvo koje je jedini član svih društava koje su članovi tužitelja, a što ukazuje da su svi članovi društva ne samo bili upoznati sa svim radnjama vezanim uz predmetne poslove, nego su iste i odobrili. Tuženik ističe kako je nalaza financijskog vještaka izrađen na temelju nevjerodostojne dokumentacije jer je iz konto kartica banke vidljivo koji su datumi zatvaranja pojedinih obveza, a ne radi se o konto karticama tužitelja.

6. U podnesku od 11. travnja 2017. tužitelj navodi da je tuženik bio upoznat s činjenicom kako su predmetna društva stjecala nekretnine po višestruko nižim cijenama od plaćenih temeljem predmetnih ugovora, a što proizlazi iz samih ugovora o poslovnoj suradnji i prijenosu poslovnih udjela, te je unatoč tome tuženik platio bez ikakve pravne i/ili činjenične osnove višestruko veće iznose za predmetne nekretnine, čime je financijski izložio i kreditno obvezao tužitelja, a što je u konačnici rezultiralo nemogućnošću vraćanje kredita. Šteta koju je tužitelj pretrpio sastoji se od stvarne štete u vidu neosnovano plaćene razlike između stvarne vrijednosti predmetne nekretnine i više plaćene naknade za stjecanje poslovnih udjela, kao i kamata obračunatih po osnovi ugovora o kreditima. Tužitelj ističe da nije samo sporno pitanje cijene po kojima su nekretnine stečene, već je tuženik kao zakonski zastupnik tužitelja isplatio i dodatnu naknadu članovima društva Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o. i to iznos od 9.680.000,00 kn Janku Šupih – Kvaterniku za stjecanje poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. te iznos od 49.695.095,00 kn Zoranu Galiću na ime stjecanja poslovnih udjela u Kolbiko d.o.o., premda navedena društva, osim nekretnina čije je stjecanje financirano od strane tužitelja, nisu imala nikakvu daljnju imovinu. U odnosu na tuženikove navode vezano za pravni posao Kolbiko d.o.o. da se pouzdao u potvrdu Upravnog odjela za graditeljstvo, prostorno uređenje i zaštitu okoliša Grada Slavonski Brod od 21. srpnja 2007., a kojom su predmetne nekretnine naznačene kao građevinsko zemljište, tužitelj ističe da je tuženik morao znati za nesuglasnost između Generalnog urbanističkog

plana Slavenskog Broda i potvrde na koju se poziva glede namjene nekretnina Kolbiko d.o.o., budući da iz GUP-a koji je bio javno dostupan proizlazi da se nekretnine nalaze u zoni 12 – gospodarska proizvodna pretežito zanatska namjena, Z-zaštitne zelene površine te S1- niske individualne zgrade. Kako u spornim transakcijama tuženik nije poduzimao aktivnosti temeljem odluka glavne skupštine, neovisno o tome jesu li ishođene suglasnosti nadzornog odbora, takve suglasnosti sve i da ih je bilo ne bi isključivale odgovornost tuženika temeljem odredbe čl. 252. st. 4. ZTD-a. Zakonom je propisano da članovi društva donose odluke u skupštini društva, osim ako se svi članovi u pisanom obliku ne dogovore o odluci koju treba donijeti ili izjave da su suglasni s time da se o njoj glasuje pisanim putem, s time da sve odluke moraju biti navedene u dnevnom redu prilikom poziva na skupštinu te donesene u pisanom obliku i upisane u evidenciju odluka skupštine. U konkretnom slučaju takve odluke skupštine tuženika nema. Poziva se na odredbu čl. 441. st. 1. t. 10. ZTD-a prema kojoj je potrebna odluka skupštine društva o sklapanju ovakvih ugovora, što je uvjet za njihovu valjanost, a sve jer se radi o ugovorima čija je vrijednost znatno prelazila petinu temeljenog kapitala tužitelja u vrijeme njihovog sklapanja budući da je temeljni kapital iznosio 3.700.200,00 kn, dok društvenim ugovorom nije bila ograničena ovlast skupštine društva da odlučuje o sklapanju ugovora kojim se treba trajno steći stvari ili prava za koja se plaća protuvrijednost koja je viša od vrijednosti petine temeljnog kapitala društva. Navodi da Nova KBM u vrijeme sklapanja ugovora nesporno nije bila član tužitelja, već je članom postala temeljem Odluke o povećanju temeljnog kapitala od 15. prosinca 2008., te je u vrijeme odobravanja predmetnih kredita s tužiteljem bila u isključivo poslovnom odnosu i nije imala nikakvog utjecaja na poslovanje tužitelja i donošenje odluka o sklapanju predmetnih ugovora. Neovisno o cijeni po kojoj je Nova KBM stekla od tužitelja predmetne nekretnine, takvo preuzimanje je izvršeno s isključivim ciljem smanjenja štete koja je tužitelju nastala je tuženik prilikom poduzimanja spornih radnji nije postupao s pažnjom dobrog gospodarstvenika. Donošenje ovakvih poslovnih odluka bez vjerodostojne dokumentacije o opravdanosti projekata te primjerenih i odgovarajućih poslovnih informacija na kojima se takve odluke temelje, predstavlja potpuno poslovno neopravdanu odluku koja je imala značajne negativne financijske posljedice za poslovanje tužitelja.

7. U podnesku od 1. kolovoza 2018. tužitelj navodi da je odobrenje nadzornog nadzornog odbora na koje se tuženik poziva, dano kao uvjetno uz jasne uvjete koji su se morali ispuniti: donošenje prostornog plana za konkretno područje, izrada dopunjene studije opravdanosti projekta te konačno potvrđivanje na korespondentnoj sjednici, dok u spisu ne postoje isprave iz kojih bi proizlazilo da su uvjeti ispunjeni. Navodi da je 21. lipnja 2018. jedan od članova društva tužitelja, društvo Nova KBM d.d., Republika Slovenija, zaprimilo Dopis Specijaliziranog državnog tužiteljstva Republike Slovenije broj SDT-Ktpp/8849/2014, u prilogu koje dostavlja određenu dokumentaciju. Iz dostavljene dokumentacije proizlazi da je tuženik znatno prije sklapanja Ugovora o prijenosu poslovnog udjela sa gospodinom Zoranom Galićem, zajedno sa gospodinom Galićem osobno i neposredno sudjelovao u pregovorima s bivšim vlasnicima predmetnih nekretnina koje su naknadno stečene od društva Kolbiko d.o.o. i to već početkom 2007. godine, kada su gospodin Galić i tuženik kontaktirali ovlaštene osobe ARGUS d.o.o., Slavonski Brod s ciljem kupnje predmetnog zemljišta. Također proizlazi da je tužitelj isplatio dogovorenu kupoprodajnu cijenu gospodinu Galiću temeljem Ugovora o prijenosu poslovnog udjela od 18. prosinca 2007., isti dio kupoprodajne cijene u iznosu od 5.100.000,00 eura prenio na poslovni račun tuženika. Dakle, cjelokupan iznos koji tužitelj potražuje tužbom od tuženika glede projekta

Kolbiko d.o.o. je u roku od 8 (osam) dana od dana isplate tog iznosa od strane tužitelja prenositelju konačno završio na privatnom osobnom računu tuženika. Uvažavajući činjenicu kako je predmetna transakcija Kolbiko d.o.o. realizirana na gotovo identičan način kako je to prethodno bilo glede projekta Lagosta d.o.o., koji je također predmet ovog postupka, nesporno je kako se radilo o uobičajenom ponašanju odnosno vođenju poslovanja tužitelja od strane tuženika.

8. U podnesku od 14. rujna 2018. tuženik navodi da je Nova KBM d.d., preko svojih društva kćeri, davao naloge tuženiku i na taj način provodio odluke svoje uprave i nadzornog odbora, kao i da su nekretnine, za koje tužitelj tvrdi da su prilikom njihovog stjecanja radnjama tuženika društvu načinjena šteta, prodane za znatno veći iznos od onoga po kojemu su stečene, a iz čega jasno proizlazi da društvo nije ničim oštećeno. Navodi da je gospodin Janko Šupih-Kvaternik odnosno društvo Lagosta d.o.o. imalo uknjižene zabilježbe na gotovo svim parcelama i nitko drugi osim njega nije mogao kupiti te nekretnine, a s čime je tuženik upoznao nadzorni odbor tužitelja, koji je tuženiku dao nalog za zaključenje i realizaciju predmetnog pravnog posla.

9. Podneskom od 13. rujna 2021. tužitelj je sukladno uputi drugostupanjskog rješenja odredio stopu zateznih kamata na pojedine iznose glavnice koje zahtijeva tužbenim zahtjevom.

10. U dokaznom postupku sud je pročitao isprave: zapisnik s konstituirajuće sjednice nadzornog odbora od 19. listopada 2012. (str. 13. – 16. spisa), Poziv za sjednicu izabranog nadzornog odbora trgovačkog društva KBM PROJEKT d.o.o. (str. 17. – 19. spisa), izvadak iz sudskog registra (str. 20. – 26. spisa), Ugovor o poslovnoj suradnji OV-3593/07 (str. 27. – 35. spisa), izvadak iz zk (str. 36. spisa), Ugovor o prijenosu poslovnog udjela OV-18709/07 (str. 46. – 51. spisa), Ugovor o prijenosu poslovnog udjela OV-22559/07 (str. 54. – 58. spisa), Ugovor o kupoprodaji nekretnine od 18. prosinca 2007. (str. 86. – 88. spisa), dopis od 22. svibnja 2007. (str. 89. spisa), Sporazum o poslovnoj suradnji od 4. srpnja 2007. (str. 90. – 96. spisa), izvod iz digitalnog katastra Samobora (str. 97., 102. spisa), dopis (str. 98. – 101. spisa), Program za izradu urbanističkog uređenja područja Križnice u Samoboru (str. 103. – 179. spisa), elaborat procjene tržišne vrijednosti građevinskog zemljišta (str. 180. – 234. spisa), elaborat procjene tržišne vrijednosti zemljišta (str. 235. 248. spisa), Ugovor o kupoprodaji nekretnina sklopljen između tužitelja i NOVE KREDITNE BANKE MARIBOR d.d. (str. 249. – 256. spisa), Ugovor o prijeloju uzajamnih potraživanja od 31. prosinca 2011. (str. 257. – 259. spisa), dopis Upravnog odjela za graditeljstvo (str. 260. spisa), Izmjene i dopune GUP-a (str. 261. – 264. spisa), Zahtjev za odobrenje kredita (str. 265. spisa), Studija razvoja poslovno – stambene zone Slavonski Brod (str. 266. – 482. spisa), Ugovor o kreditu br. 18721/08 (str. 506. – 515. spisa), elaborat o procijenjenoj vrijednosti nekretnina – rekapitulacija (str. 574. – 659. spisa), Odluku o povećanju temeljnog kapitala pristupom novog člana društvu i izmjeni društvenog ugovora MULTICONSULT d.o.o. (str. 667. – 674. spisa), Popis članova (str. 695. – 703. spisa), Polica osiguranja (str. 729. – 733. spisa), Zapisnik o primopredaji dokumentacije (str. 923. – 924. spisa), Zapisnik o primopredaji dokumentacije društva KBM PROJEKT d.o.o. (str. 1023. – 1024. spisa), Zapisnik sa skupštine tužitelja od 2. listopada 2012. (str. 1025. – 1029. spisa), Ugovor o kratkoročnom kreditu br. 1181/09 (str. 1030. – 1037. spisa), Zapisnik sa 16. sjednice nadzornog odbora od 3. prosinca 2007. (str. 1038. spisa), odluku nadzornog odbora od 19. listopada 2012. (str. 1041. spisa), Podatke o području i namjeni prostora Upravnog odjela za graditeljstvo,

prostorno uređenje i zaštitu okoliša od 19. travnja 2016. (str. 1077. – 1078. spisa), Obveza za kamatu po kreditu (str. 1079. – 1080. spisa), Izvadak odluke banke i nadzornog odbora (str. 1085. spisa), povijesni izvadak iz sudskog registra za tužitelja (str. 1107. – 1114. spisa), Godišnje izvješće Nove KBM grupe za 2006. godinu (str. 1130. – 1104. spisa), Zapisnik sa 14. redovne sjednice nadzornog odbora tužitelja od 2. srpnja 2007. (str. 1138. spisa), Poziv na 14. redovnu sjednicu nadzornog odbora (str. 1139. spisa), dopis Specijaliziranog državnog tužiteljstva (str. 1148. spisa), Službena bilješka o utvrđenim činjenicama i okolnostima u pregledu prometa po računima Tomislava Blagusa i Zorana Galića (str. 1151. – 1156. spisa), službena bilješka o obavljenom obavijesnom razgovoru sa Zvezdanom Kičeeć (str. 1163. – 1164. spisa), Osobni dokument za odnos račun/skrbnički račun (str. 1166. – 1194. spisa), Ugovor o jamstvu br. 469/2007 i dodatak br. 1. i 2. (str. 1373. – 1379. spisa), Ugovor o savjetovanju (str. 1401. – 1402. spisa), izvatke iz sudskog registra (str. 1419. – 1440. spisa), Zapisnici sa skupština društva, studija razvoja projekta Lagosa d.o.o. (str. 1442. – 1461. spisa), ugovore o kupoprodaji nekretnina (str. 1462. - .1531. spisa), poziv za 11. sjednicu nadzornog odbora (str. 1536. – 1537. spisa), zapisnik sa 11. sjednice nadzornog odbora (str. 1538. – 1539. spisa), poziv za 4. skupštinu (str. 1540. spisa), sporazum o osiguranju novčane tražbine zasnivanjem založnog prava na nekretninama (str. 1546. – 1563. spisa), Ugovor o kupoprodaji nekretnina s Argus – veterinarska stanica d.o.o. (str. 1564. – 1570. spisa), izvadak iz sudskog registra (str. 1571. – 1574. spisa), brisovno očitovanje (str. 1575. – 1576. spisa), zemljišnoknjižni izvadak (str. 1577. spisa), Ugovor o kupoprodaji sklopljen s Centrom za stočarstvo d.o.o. (str. 1578. – 1584. spisa), brisovno očitovanje (str. 1587. – 1589. spisa), zemljišnoknjižne izvratke (str. 1597. – 1609. spisa), Poslovnik o radu nadzornog odbora (str. 1590. 1594. spisa), izvratke iz sudskog registra. (str. 1613. – 1624. spisa), godišnje izvješće za 2007. godinu Multiconsult d.o.o. (str. 1677. - 1687. spisa), ugovore o kupoprodaji (str. 1694. – 1704. spisa), Ugovor i odluke o pripajanju (str. 1705. – 1720. spisa), odluka o povećanju temeljnog kapitala (str. 1721. – 1739. spisa). Sud je proveo građevinsko vještačenje po stalnom sudskom vještaku Žarko Željku, dipl.ing.građ. iz ING EKSPERTA d.o.o. na okolnost tržišne vrijednosti nekretnina te knjigovodstveno – računovodstveno vještačenje po OMAZIĆ d.o.o., Zagreb, na okolnost visine ugovornih kamata po ugovorima o kreditu. Sud je izveo dokaz saslušanjem tuženika kao stranke u postupku i svjedoka – članova nadzornog odbora tužitelja.

11. Prvostupanjskom presudom poslovni broj P-4155/2012 od 15. listopada 2019. je naloženo tuženiku isplatiti tužitelju iznos od 69.531.272,80 kn (iznos od 4.204.081,34 kn na ime stvarne štete u vidu kamata obračunatih po osnovi Ugovora o kreditu broj 18721/08, iznos od 49.695.095,00 kn na ime stvarne štete u vidu plaćanja naknade za stjecanje poslovnih udjela u društvu Kolbiko d.o.o., te iznos od 15.362.096,46 kn na ime stvarne štete u vidu kamata obračunatih po osnovi Ugovoru o kreditu broj 19685/80 uvećano za zakonsku zateznu kamatu koja na dugovani iznos teče od dana podnošenja ove tužbe pa do isplate po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima) (točka 1. izreke). Odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev u dijelu kojim se zahtijeva isplata iznosa od 33.439.093,77 kn (iznos od 9.680.000,00 kn na ime stvarne štete u vidu naknade za stjecanje poslovnih udjela u društvu Lagosta d.o.o. zajedno sa kamatom koja teče od 31. listopada 2007. pa do isplate po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, iznos od 23.549.898,06 kn na ime stvarne štete u vidu kamata obračunatih po osnovi ugovora o kreditu broj 18721/08, uvećano za zakonsku zateznu kamatu koja na dugovani iznos teče od dana podnošenja tužbe pa do isplate po stopi propisanoj

odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, te iznos od 209.194,71 kn na ime stvarne štete u vidu kamata obračunatih po osnovi ugovoru o kreditu broj 19685/80 uvećano za zakonsku zateznu kamatu koja na dugovani iznos teče od dana podnošenja ove tužbe pa do isplate po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima) te zahtjev za isplate zakonskih zatezних kamata tekućih na iznos od 49.695.095,00 kn od 19. prosinca 2007. pa do isplate po stopi propisanoj odredbom čl. 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima (točka 2. izreke). Tuženiku je naloženo da tužitelju naknadi trošak postupka u iznosu od 949.008,50 kn (točka 3. izreke).

12. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6870/2019-3 od 17. ožujka 2021. je ukinuta presuda prvostupanjskog suda od 15. listopada 2019. u točkama 1., 2. i 3. izreke i predmet je vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Iz upute drugostupanjskog suda proizlazi da je u ponovljenom postupku sud dužan naložiti tužitelju da određeno naznači stopu zatezних kamata čije plaćanje je predmet tužbenog zahtjeva, odredi izvođenje dokaza saslušanjem članova nadzornog odbora tužitelja na okolnost postojanja odobrenja skupštine društva za poduzimanje predmetnih pravnih poslova i naloži tužitelju da dostavi zapisnike da skupština društva tužitelja za razdoblje u kojem je tuženik bio član uprave društva tužitelja, a nakon čega će donijeti na zakonu osnovanu odluku i valjano je obrazložiti, uz navođenje razloga o odlučnim činjenicama i materijalnopравnih propisa koje je odlučio primijeniti.

13. Kako je ovaj parnični postupak pokrenut tužbom od 29. listopada 2012., dakle prije 1. travnja 2013., to se radi o postupku koji se prema čl. 117. st. 1. Zakona o izmjenama o dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 70/19), koji je bio na snazi u trenutku donošenja drugostupanjske odluke, treba dovršiti primjenom odredbi Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, dalje: ZPP). Prema odredbi čl. 102. st. 2. Zakona o izmjenama i dopunama zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 25/13) na postupke pokrenute prije stupanja na snagu toga zakona, ne primjenjuje se odredba čl. 69. ZID ZPP/13, pa su stranke sukladno odredbi čl. 299. ZPP-a mogle i tijekom glavne rasprave iznositi nove činjenice i predlagati nove dokaze, ali su dužne naknaditi troškove koji time budu izazvani protivnoj stranci, osim ako potreba iznošenja novih činjenica i predlaganja novih dokaza nije izazvana ponašanjem protivne strane. Međutim, kako je 22. srpnja 2022. stupio na snagu Zakon o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 80/22), koji u članku 108. st. 1. navodi da će sud u roku od šest mjeseci od stupanja na snagu tog zakona održati pripremno ročište na kojem će zaključiti prethodni postupak i na istom ročištu održati glavnu raspravu, to je sud imajući u vidu intenciju zakonodavca da se ovakvom noveliranom zakonskom odredbom uvede procesna disciplina u parnični postupak i ograniči stadij postupka do kojeg strane imaju pravo iznositi nove činjenice i predlagati nove dokaze, ocijenio dokazne prijedloge koji su predloženi u ponovljenom postupku, a do trenutka zaključenja prethodnog postupka.

14. Tuženik u podnesku od 9. svibnja 2023. ističe da je u ponovljenom postupku tužitelj preinačio tužbu jer tužbeni zahtjev temelji na bitno drugačijem činjeničnom stanju odnosno drugačijem kompleksu činjenica. Međutim, ocjena je ovoga suda da u ponovljenom postupku tužbeni zahtjev nije promijenjen jer je tužitelj dopunio pojedine

činjenične navode glede mogućnosti stjecanja nekretnina neposredno od prodavatelja, a čime tužbeni zahtjev nije promijenjen, odnosno u smislu odredbe čl. 191. st. 3. ZPP-a tužba nije preinačena.

15. Tuženik je u podnesku od 21. rujna 2021. predložio prekid ovog parničnog postupka do pravomoćnog okončanja kaznenog postupka koji se vodi u Republici Sloveniji, navodeći da se u ukidnoj odluci drugostupanjskog suda ukazuje na kaznenu odgovornost tuženika kao dokazanu stvar, dok trgovački sudovi nisu nadležni za utvrđivanje kaznene odgovornosti pa smatra da je ovaj parnični postupak nužno prekinuti do donošenja pravomoćne odluke o kaznenoj odgovornosti tuženika u postupku koji je pokrenut pred Okružnim sudom u Mariboru, Republika Slovenija, pod brojem K-22633/2021-3.

16. Sud je ocijenio da tuženikov prijedlog za prekid parničnog postupka do pravomoćnog okončanja kaznenog postupka nije osnovan. Naime, odredbom čl. 213. st. 2. t. 1. ZPP-a je propisano da sud može odrediti prekid postupka ako odluka o tužbenom zahtjevu ovisi o tome je li učinjen trgovački prijestup ili je li učinjeno kazneno djelo za koje se goni po službenoj dužnosti, tko je počinitelj i je li on odgovora, a osobito kad se pojavi sumnja da je svjedok ili vještak dao lažan iskaz ili da je isprava upotrijebljena kao lažna. Kako je predmet ovoga spora zahtjev za naknadu štete koji tužitelj temelji na odredbi čl. 252. Zakona o trgovačkim društvima Zakona o trgovačkim društvima ("Narodne novine" broj 111/93, 34/99, 121/99, 52/00, 118/03, 107/07, 146/08, 137/09, 125/11, 152/11, dalje: ZTD), a radi se o građanskopravnoj odgovornosti koja je šira od kaznenopravne odgovornosti i za koju je potrebno utvrditi postojanje pretpostavki propisanih materijalnopravnim pravilima sadržanim u ZTD-u i ostalim propisima koji se primjenjuju na (građanskopravne) odštetne zahtjeve, to ovaj sud ocjenjuje da odluka o tužbenom zahtjevu ne ovisi o tome je li učinjen trgovački prijestup ili je li učinjeno kazneno djelo za koje se goni po službenoj dužnosti, tko je počinitelj i je li on odgovora, slijedom čega je odbio tuženikov prijedlog za prekid ovog parničnog postupka kao neosnovan.

17. Nakon savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno i u njihovoj ukupnosti te na temelju rezultata cjelokupno provedenog postupka u skladu s odredbom čl. 8. ZPP-a ovaj sud je zaključio da je tužbeni zahtjev djelomično osnovan.

18. Predmet ovoga spora je zahtjev za naknadu štete u iznosu od 13.630.681,07 eura (102.700.366,17 kn¹) koju tužitelj potražuje od tuženika kao člana uprave, pozivom na odredbu čl. 430., a u vezi s odredbom čl. 252., 273. i 273.a ZTD-a, a pri čemu se iznos od 1.284.756,78 eura (9.680.000,00 kn) odnosi na stvarnu štetu u vidu naknade za stjecanje poslovnih udjela u društvu Lagosta d.o.o., iznos od 3.683.586,22 eura (27.753.980,40 kn) na stvarnu štetu u vidu kamata obračunatih po osnovi Ugovora o kreditu broj 18721/08 i dodataka tom ugovoru koji je sklopljen radi financiranja stjecanja poslovnih udjela u Lagosta d.o.o., iznos od 6.595.672,57 eura (49.695.095,00 kn) na stvarnu štetu u vidu plaćanja naknade za stjecanje poslovnih udjela u društvu Kolbiko d.o.o., a iznos od 2.066.665,50 eura (15.571.291,17 kn) na stvarnu štetu u vidu kamata obračunatih po osnovi Ugovora o kreditu broj 19685/80 koji je sklopljen radi financiranja stjecanja poslovnih udjela u Kolbiko d.o.o.

¹ Fiksni tečaj konverzije 1 euro=7,53450 kn

19. Nije sporno, a što je sud utvrdio uvidom u izvod iz sudskog registra (str. 20. – 26. spisa), da je trgovačko društvo MULTICONSULT d.o.o. Zagreb 13. siječnja 2010. promijenilo ime tvrtke u KBM PROJEKT d.o.o., da je tuženik bio član uprave tužitelja u razdoblju od 30. rujna 2005. do njegovog opoziva 15. listopada 2012., dok su članovi nadzornog odbora bili Koraljka Slunjski Bočkaj, Velika Gorica, Igor Šujica, Slovenija, Maribor, i Matjaž Kovačić, Slovenija, Maribor. Članovi društva tužitelja su u vrijeme sklapanja predmetnih poslova bili KBM Fineko d.o.o., KBM Invest d.o.o. Maribor, KBM Leasing d.o.o. Maribor i TEICO d.o.o., dok je Odlukom o povećanju temeljnog kapitala pristupom novog člana društvu i izmjeni društvenog ugovora Multiconsult d.o.o. od 15. prosinca 2008. (str. 667. – 674. spisa) društvu tužitelja pristupila Nova kreditna banka Maribor d.d. s udjelom od 88,54%.

20. Između stranaka je sporno je li tuženik povrijedio svoju dužnost vođenja poslova društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika kada je sklopio Ugovore o stjecanju poslovnog udjela u društvu Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o., te je li tuženik prilikom donošenja odluke o sklapanju navedenih pravnih poslova postupao na temelju primjerenih informacija, razumno pretpostavljajući da djeluje za dobrobit društva. Sporno je, je li poduzetničku odluku tuženik poduzeo na temelju odluke skupštine društva tužitelj te je li tuženik sklapajući pravne poslove djelovao na temelju upute Nove kreditne banke Maribor d.d., kao vladajućeg društva. Sporna je visina štete i je li u odnosu na zahtjev za naknadu štete nastupila zastara.

21. Odredbom čl. 252. ZTD-a, koja se primjenjuje i na društva s ograničenom odgovornošću na temelju odredbe čl. 430. ZTD-a, je propisano da članovi uprave moraju voditi poslove društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika i čuvati poslovnu tajnu društva. Član uprave ne postupa protivno obvezi o načinu vođenja poslova društva ako pri donošenju poduzetničke odluke smije na temelju primjerenih informacija razumno pretpostaviti da djeluje za dobrobit društva (st. 1.). Članovi uprave koji povrijede svoje obveze odgovaraju za štetu društvu kao solidarni dužnici, a u slučaju spora članovi uprave moraju dokazati da su primijenili pozornost urednog i savjesnog gospodarstvenika (st. 2.). Obveza naknade štete ne postoji ako se radnja članova uprave temelji na odluci skupštine, dok odobrenje radnje od strane nadzornog odbora na isključuje odgovornost (st. 4.). Zahtjevi iz prethodnih stavaka ovoga članka zastaraju za pet godina (st. 6.).

22. Sud je ocijenio da tuženikov prigovor zastare zahtjeva za naknadu štete prema tuženiku kao članu prave nije osnovan. Prema shvaćaju drugostupanjskog suda iz ukidnog rješenja poslovni broj Pž-6870/2019, za početak tijeka zastare tužiteljeve tražbine nije mjerodavan trenutak sklapanja ugovora o prijenosu poslovnog udjela, odnosno trenutak sklapanja štetnog pravnog posla, jer je tužitelju šteta mogla nastati tek plaćanjem cijene za poslovne udjele odnosno plaćanjem kamata po ugovoru o kreditu, koji su sklopljeni radi financiranja kupnje predmetnih nekretnina odnosno poslovnih udjela. Kako je cijena za poslovne udjele plaćena nakon sklapanja ugovora o prijenosu poslovnih udjela (ugovori su sklopljeni 30. listopada 2007. odnosno 18. prosinca 2007.), dok tužitelj traži naknadu štete za kamate obračunate za razdoblje do 1. siječnja 2012. u odnosu na koje tuženik navodi da su podmirene sklapanjem ugovora o prijeboju (31. prosinca 2011., list spisa 74., 78., 1074., 1238.), a tužba je podnesena 29. listopada 2012., proizlazi da nije navršen petogodišnji rok zastare propisan odredbom čl. 252. st. 6. ZTD-a.

23. Odredbom čl. 219. st. 1. ZPP-a je propisano da je svaka stranka dužna iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojim pobija navode i dokaze protivnika. U ovom parničnom postupku predmet tužbenog zahtjeva je naknade štete, pa je na tužitelju teret dokazivanja dokazivanja štetne radnje, štete i uzročno – posljedične veze između štete i štetne radnje, dok se krivnja člana uprave presumira. Član uprave je dužan dokazati suprotno, odnosno da je primijenio pozornost urednog i savjesnog gospodarstvenika ili da je pri donošenju poduzetničke odluke na temelju primjerenih informacija razumno pretpostavio da djeluje za dobrobit društva, a zbog čega njegovo postupanje ne predstavlja povredu obveze vođenja društva. Pri tome je odlučno da kod tuženika kao člana uprave ne smije postojati bilo koji oblik financijske povezanosti s poduzetničkom odlukom (zabrana transakcije u vlastitu korist), odnosno prije izvršenja poduzetničke odluke mora prikupiti sve informacije koje su mu dostupne i za koje se opravdano može očekivati da ih može pribaviti, a na temelju kojih razumno može vjerovati da djeluje u najboljem interesu društva.

24. Tužitelj tužbeni zahtjev za naknadu štete zbog stjecanja nekretnina kroz stjecanje poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. temelji na sljedećim činjenicama (štetnoj radnji) – da je tuženik kao član uprava stekao nekretnine kroz stjecanje poslovnog udjela premda je nekretnine mogao steći neposredno od trećih osoba po cijeni po kojoj je prenositelj (Janko Šupih-Kvaternik) stekao nekretnine, da je tuženik sklopio ugovor o Prijenosu poslovnog udjela premda Prenositelj nije ispunio svoje obveze iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. pa su zbog toga bile ispunjene pretpostavke za raskid Ugovora o poslovnoj suradnji, kao i da pri sklapanju predmetnih poslova nije izvršio procjenu nekretnina koje su predmet stjecanja niti izradio studiju ocjene rizika i opravdanosti ovakvog projekta pa je zbog toga cijena koju je platio neopravdana.

25. Između stranaka nije sporno da je Ugovor o poslovnoj suradnji sklopljen 13. ožujka 2007. između Janka Šupih-Kvaternika kao prenositelja i tužitelja kao stjecatelj (dalje u tekstu: Ugovor od 13. ožujka 2007.). Iz članka 1. sklopljenog ugovora proizlazi da je prenositelj, kao direktor Lagosta d.o.o., zaključio Predugovore o kupoprodaji nekretnina sa zemljišnoknjižnim vlasnicima i to za nekretnine upisane u Zemljišne knjige Općinskog suda u Samoboru, k.o. Samobor, kao zk.č.br.: 275/2, 275/1, 252/4, 268, 264, dio 262/1, 266/1, 267, 263, 269/1, 269/2, 269/2, 259, 252/6, 261/1, 261/2, 273, 270, 272, 257/1, 257/2, 258/1, 258/2, 274/2, 274/1, sveukupne površine 70.168,00 m², dok se za čestice zemljišta upisane u zemljišne knjige Općinskog suda u Samoboru, k.o. Samobor, oznake zk.č. 277/2, 277/3, 271, dio 262/1, 260/1, 260/2, 252/5, dio 252/6, 252/25, 244/2, 251/1, 252/1, 252/22, 251/3, 262/1, 252/2, 252/3, 252/23, 252/24, i 252/23, ukupne površine 26.355,00 m², (Etapa II) te čestice oznake zk.č. 266/2, 265, 269/4, 269/3, 254/1, 255/1, 255/2, 255/3, 256/1, 253/2 (Etapa III), ukupne površine 21.526,00 m², prenositelj obvezao sklopiti predugovore o kupoprodaji s vlasnicima zemljišta i u najkraćem mogućem roku za sve čestice sklopiti ugovore o kupoprodaji, a koje su zajedno dalje u tekstu naznačene kao „Nekretnine“. U članku 1. je utvrđeno da društvo Lagosta d.o.o. ne posjeduje vlastita sredstva za kupnju nekretnina, te da je društvo Multiconsult d.o.o. osiguralo sredstva za isplatu kapare po zaključenim Predugovorima. Predmet ugovora je definiran u čl. 2. kao dogovaranje poslovne suradnje između prenositelja i stjecatelja, koja je ugovorena na način da se stjecatelj obavezuje: a) potpomoći financiranje projekta stjecanja prava vlasništva na Nekretninama, koji podrazumijeva povremeno financiranje Lagoste d.o.o. ili osobno prenositelja sa svrhom cjelokupne isplate kupoprodajne cijene, te plaćanja svih ostalih

zavisnih troškova vezanih za realizaciju kupnje nekretnina – zemljišta od strane Lagoste d.o.o., b) nakon upisa prava vlasništva Lagoste d.o.o. na Nekretninama, preuzeti jedan udio u društvu Lagosta d.o.o., c) isplatiti kupoprodajnu cijenu za jedan i jedini poslovni udio prenositelju po potpisu Ugovora o prijenosu i stjecanju udjela Lagoste d.o.o. Ugovorom se prenositelj obvezao: a) poduzeti sve potrebne radnje radi kupnje dogovorenih zemljišta Nekretnina, b) završiti upis prava vlasništva na Nekretninama na ime Lagosta d.o.o. u zemljišnim knjigama, c) zaključiti Ugovor o prijenosu i stjecanju jednog i jedinog poslovnog udjela u visini 100% temeljnog kapitala društva Lagosta d.o.o. Zagreb kao vlasnika kupljenih Nekretnina sa stjecateljem, d) tijekom poslovanja Lagosta d.o.o. istinito i točno prikazivati troškove poslovanja Lagosta d.o.o. kao i one troškove koje je imala u vezi stjecanja prava vlasništva na nekretninama, e) cijelo vrijeme poslovanja držati poslovni udio slobodan od bilo kakvih prava trećih na poslovnom udjelu ili tereta, upisivih ili neupisivih u knjigu poslovnih udjela ili druge javne registre, f) primiti od stjecatelja kupoprodajnu cijenu za jedan i jedini poslovni udio u društvu Lagosta d.o.o. Člankom 3. ugovora su definirane dodatne obveze stjecatelja, između ostalog, i dužnost da po ponudi prenositelja, u roku od 8 radnih dana od dana upisa prava vlasništva na Nekretninama pristupi potpisu Ugovora o prijenosu udjela, a u slučaju da Stjecatelj ne pristupi potpisivanju navedenih ugovora, smatrat će se da je odustao od zaključenja istoga i Prenositelj je ovlašten slobodno raspolagati s navedenim poslovnim udjelom u Lagosta d.o.o. Kao dodatne obveze Prenositelja su, između ostalog, definirane kao dužnost poduzimanja svih mjera, radnji i koraka kako bi u što kraćem roku dovršio postupak zaključenja konačnih ugovora o kupoprodaji Nekretnina i upisao pravo vlasništva na nekretninama u društvu Lagosta d.o.o., te odmah, a najkasnije u roku od tri radna dana od dana primitka rješenja o upisu prava vlasništva u zemljišne knjige, dostaviti rješenja o upisu te bez odgađanja obavijestiti stjecatelja o navedenoj činjenici (3.2.4.) i ponuditi mu zaključenje Ugovora o prijenosu poslovnog udjela (3.2.5.). Člankom 4. su se stranke suglasila da kao cijena ukupne vrijednosti poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. nakon unosa Nekretnina u imovinu Društva utvrđuje najviše do iznosa kunske protuvrijednosti od 16.527.000,00 eura, umanjena za sve obveze društva Lagosta d.o.o. te uvećana za sva realna i naplativa potraživanja društva, na dan zaključenja Ugovora o prijenosu poslovnog udjela. Člankom 5. je utvrđeno da stjecatelj ima tražbinu prema Prenositelju najviše do iznosa 16.527.000,00 eura u kunskoj protuvrijednosti, uvećano za pripadajuće kamate, naknade i troškove. Člankom 6. je određeno da svaka ugovorna strana ima pravo otkazati ugovor u slučaju da druga ugovorna strana prekrši odredbu kojom se određuje bitan i glavni sastojak ovog Ugovora (članak 2., članak 3. i članak 4.), a u slučaju da jedna strana prekrši bitne odredbe ovog ugovora, ugovorna strana koja trpi kršenje je dužna odmah po saznanju pozvati ugovornu stranu koja krši Ugovor na izvršenje propuštene obveze, koju ta ugovorna strana ima izvršiti, odnosno poduzeti ili prestati s kršenjem, odmah po primitku obavijesti, a najkasnije u roku od 5 radnih dana. U slučaju da ugovorna strana koja krši bitne odredbe ovog ugovora ne prestane sa takvim ponašanjem, druga Ugovorna strana je ovlaštena uputiti obavijest o skrivljenom otkazu ovog ugovora. Ugovorna strana koja je raskinula ugovor ima pravo na povrat uloženi sredstava, u protuvrijednosti HRK prema prodajnom tečaju poslovne banke oštećene strane na dan isplate. Ugovorne strane mogu sporazumno raskinuti ovaj ugovor u slučaju prestanka razloga zbog kojih izvršenje i svrha ovog pravnog posla postalo upitno (promjena bitnih okolnosti).

26. Iz Ugovor o kreditu broj 18721/08 (str. 506. – 515. spisa), koji je sklopljen 26. travnja 2007. između tužitelja kao korisnika kredita i Nove kreditne banke Maribor

d.d. kao kreditora, proizlazi da se kreditor obvezao odobriti korisniku kredita tj. tužitelju iznos od 16.266.320,00 EUR s namjenom financiranja temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji sklopljenog 13. ožujka 2007. između korisnika kredita te direktora i vlasnika društva Lagosta d.o.o. Zagreb, g. Janko Šupih-Kvaternik, Đorđićeva 21, Zagreb, koji u završnoj fazi znači kupnju 100% udjela društva Lagosta d.o.o. Zagreb i time pridobivanje do 118.049 m² zemljišta na području katastarske općine Samobor. Uvidom u navedeni ugovor sud je utvrdio da je rok korištenja po predviđanju do 31. svibnja 2007., a da je rok povrata 22. listopada 2007. s mogućnošću produžetka. Utvrđeno je da kamate dospijevaju na naplatu zajedno s glavnicom kredita, uz kamatnu stopu šestomjesečni EURIBOR +2,5% godišnje, varijabilno, s time da se kamatna stopa mijenja mjesečno, prilikom čega se uzima u obzir šetomjesečni EURIBOR, koji važi posljednji dan prethodnog kamatnog razdoblja. Troškovi obrade iznose 3.000,00 eura, a plaća ih korisnik kredit. Kao sredstvo osiguranja kredita je ugovoreno, između ostalog, stvarnopravno osiguranje zalaganjem nekretnina od strane Lagosta d.o.o., koje su u Ugovoru o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. opisane kao skup zemljišnoknjižnih čestica koja zajedno čine „Nekretnine“. Dakle, Ugovor o kreditu broj 18721/08 je odobren namjenski – radi financiranja temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji, sklopljenog 13. ožujka 2007. između tužitelja kao korisnika kredita te direktora i vlasnika društva Lagosta d.o.o. Zagreb, g. Janka Šupih-Kvaternika, Zagreb, koji u završnoj fazi znači kupnju 100% udjela društva Lagosta d.o.o. Zagreb i time pridobivanje do 118.049 m² zemljišta na području katastarske općine Samobor, a iz čega proizlazi da je konačni cilj koji se treba postići sklapanjem Ugovora o poslovnoj suradnji o 13. ožujka 2007. – kupnja „Nekretnina“ sveukupne površine 118.049 m² koja će se financirati kroz odobreni kredit, te u konačnici stjecanje „Nekretnina“ kroz stjecanje poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. Iz Dodatka br. 10. Ugovora o kreditu (str. 518. – 519. spisa) proizlazi da je rok povrata kredita produžuje od 7. listopada 2012. do 15. studenog 2012., odnosno do formalne likvidacije društva.

27. Nije sporno da je 30. listopada 2007. između tužitelja i Janka Šupih-Kvaternika sklopljen Ugovor o prijenosu poslovnog udjela (dalje: Ugovor o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o.). Sklopljenim ugovorom stranke su suglasno utvrdile slijedeće činjenice:

- Lagosta d.o.o. za poslovanje s nekretninama, sa sjedištem u Zagrebu, Đorđićeva 21, nadalje "Društvo", upisano je u Trgovačkom registru Trgovačkog suda u Zagrebu, s matičnim brojem subjekta upisa (MBS) 080584582, temeljnim kapitalom u iznosu od 20.000,00 kuna i jedinim poslovnim udjelom koji predstavlja 100% temeljnog kapitala društva, kojeg drži jedini član društva koji je ujedno i jedini član uprave Janko Šupih-Kvaternik iz Zagreba, Đorđićeva 21,

- da nema drugih tereta ili prava trećih osoba na poslovni udio u društvu, osim založnog prava stjecatelja na poslovnom udjelu društva, zasnovanog kao instrument osiguranja temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. između prenositelja i stjecatelja, solemniziranog istoga dana u javnobilježničkom uredu Anice Hukelj u Zagrebu,

- da je društvo, zastupano po Janku Šupih-Kvaternik kao direktoru društva Lagosta d.o.o. zaključilo Ugovor o kupoprodaji, te isplatilo ugovorenu kupoprodajnu vrijednost za nekretnine upisane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Samoboru, sveukupno 105.440,00 m² zemljišta sve k.o. Samobor, te je društvo Lagosta d.o.o. upisano kao vlasnik istih nekretnina u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Samoboru.

- da prenositelj, tj. Janko Šupih-Kvaternik iz Zagreba, kao jedini imatelj jedinog poslovnog u društvu Lagosta d.o.o. Zagreb s imena prenositelja na ime i u korist stjecatelja poslovnog udjela, tj. tužitelja,
- da cijena poslovnog udjela u društvu Lagosta d.o.o. iznosi 9.680.000,00 kn te da navedeni iznos predstavlja konačan iznos kupoprodajne cijene,
- osim vlasništva u ukupnoj površini od 105.440 m², društvo ne raspolaže ostalom dugotrajnom imovinom iskaznom u poslovnim knjigama društva (uredska oprema računala, fotokopirni strojevi, tv, telefonske centrale sa aparatima i mobitelima, postrojenje i oprema, uredski inventar u upotrebi, pokućstvo i sl.).

28. Dakle, iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007., a koji tuženik nije raskinuo iako Prenositelj nije ispunio svoje ugovorne obveze, proizlazi da se tuženik u ime i za račun tužitelja obvezao financirati stjecanje „Nekretnina“, a što je učinjeno kreditom banke putem kojeg je isplaćena kupoprodajna cijena za nekretnine trećim (fizičkim) osoba s kojima je u ugovornom odnosu bio Prenositelj. Kredit je odobren namjenski – radi stjecanja „Nekretnina“ putem kupnje poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. ukupne površine 118.049,00 m², dok su kupnjom poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. stečene pojedine nekretnine koje su označene kao cjelina u površini od 105.440,00 m², a iz čega proizlazi da nije ispunjena „namjena“ radi koje je odobren kredit. Pored navedenog, a kako je Ugovor o kreditu br. 18721/08 sklopio upravo tužitelj, zastupan po tuženiku kao članu uprave, za tužitelja je nastala obveza plaćanja ugovornih kamata za korištenje kredita po predmetnom ugovoru i plaćanja troškova, koja Ugovorom o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. nije uračunata u protupotraživanje koje je Stjecatelj imao pravo potraživati od Prenositelja, i kao takvo uračunati u ispunjenje obveze s naslova plaćanja cijene za poslovni udio.

29. Kako su člankom 1. Ugovora od 13. ožujka 2007. definirane „Nekretnine“ kao jedinstvena cjelina koja će se formirati u III etape, a što između parničnih stranaka nije sporno, i to kao nekretnine upisane u Zemljišne knjige Općinskog suda u Samoboru, k.o. Samobor i to nekretnine zk.č.br.: 275/2, 275/1, 252/4, 268, 264, dio 262/1, 266/1, 267, 263, 269/1, 269/2, 259, 252/6, 261/1, 261/2, 273, 270, 272, 257/1, 257/2, 258/1, 258/2, 274/2, 274/1, 277, 277/2, 277/3, 271, dio 262/1, 260/1, 260/2, 252/5, dio 252/6, 252/25, 244/2, 251/1, 252/1, 252/22, 251/3, 262/1, 252/2, 252/3, 252/23, 252/24, 266/2, 265, 269/4, 269/3, 254/1, 255/1, 255/2, 255/3, 256/1, 253/2, ukupne površine 118.049 m², to je prema stajalištu ovoga suda jedan od glavnih uvjeta i obveza koje je Prenositelj trebao prethodno ispuniti bilo – stjecanje svih nekretnina opisanih kao „Nekretnina“, a ne samo pojedinih nekretnina, sve imajući u vidu odredbu čl. 2.b.i. i 2.b.ii. kojom je određeno da će „prenositelj poduzeti sve potrebne radnje radi kupnje dogovorenih „Nekretnina“ i završiti upis prava vlasništva na „Nekretninama“ na ime Lagosta d.o.o. Iz stanja spisa proizlazi da između parničnih stranaka nije sporno da Prenositelj nije upisao pravo vlasništva na „Nekretninama“ jer nije stekao nekretninu označenu kao zk.č.br. 269/3, 277/2 i 277/3, sve k.o. Samobor, iako je to bilo izričito predviđeno Ugovorom o poslovnoj suradnji koji kao zakon vrijedi između ugovornih strana, pa samim time nije bio ispunjen jedan od glavnih uvjeta za sklapanje Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u društvu Lagosta d.o.o., kako to osnovano navodi tužitelj. Stoga je tuženik, sklopivši Ugovor o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o., a znajući pritom da Prenositelj nije ispunio svoje obveze iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007., povrijedio svoje obveze da vodi poslove društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika, a pri tome nije dokazao u smislu odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a, u vezi s odredbom čl. 221.a ZPP-a, da je postupao na

temelju primjerenih informacija i djelujući za dobrobit društva tužitelja. Naime, „Nekretnina“ je definirana u Ugovoru o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. kao skup zemljišnoknjižnih čestica, pa propust stjecanja i jedne od tih čestica, ima značenje neispunjenja obveza od strane Prenositelja. Ugovorne strane su u čl. 6.1. Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. definirale stjecanje „Nekretnina“ kao skupa zemljišnoknjižnih čestica kao bitan sastojak ugovora, a što znači da se definirale „preuzimanje Nekretnina“ kao glavnu činidbu Prenositelja koja se prethodno mora ispuniti da bi se smatralo da je nastupio uvjet sklapanja Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. Međutim, rok ispunjenja nije ujedno i bitan sastojak ugovora protekom kojeg raskid nastupa po samom zakonu u smislu odredbe čl. 361. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08, dalje: ZOO jer iz formulacije čl. 6.2. i čl. 6.3. proizlazi da je jedna ugovorna strana u slučaju kršenja bitnih odredaba ugovora dužan pozvati drugu ugovornu stranu na izvršenje preuzete obveze, a tek potom uputiti obavijest o skrivljenom otkazu, a što znači da je prenositelj kao dužnik i po proteku tog roka zadržavao pravo da i nakon isteka rok ispuni svoju obvezu u smislu odredbe čl. 362. ZOO-a. S obzirom na to da u konkretnom slučaju Prenositelj nesporno nije stekao sve zemljišnoknjižne čestice koje su stranke definirale kao „Nekretnine“, to su nastupili uvjeti za iz čl. 6. Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. za pozivanje Prenositelja na ispunjenje ugovorne obveze u cijelosti, pod prijetnjom raskida Ugovora i povrata svih stečenih koristi, kako to osnovano tužitelj navodi. Propustom da postupi po čl. 6. Ugovora o poslovnoj suradnji, koji predstavlja pravnu osnovu za raskid ugovora, a znajući pritom da prenositelj nije stekao „Nekretnine“ u površini od 118.049 m², već pojedine dijelove „Nekretnine“ u površini od 105.440 m², tuženik je povrijedio svoju obvezu vođenja poslova društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika. Unatoč tome znanju, tuženik je dodatno zadužio društvo tužitelja preuzimanjem daljnje obveze plaćanja prijenosa poslovnog udjela u društvu Lagosta d.o.o., iako u društvo Lagosta d.o.o. prethodno nisu unesene „Nekretnine“ kako je to bilo ugovoreno, umjesto da je raskidom Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. stekao za tužitelja pravo na povrat investiranih novčanih sredstava, kao i pravo na naknadu štete u vidu umanjenja imovine tužitelja plaćanjem kamata na sredstva stavljena na raspolaganje radi financiranja kupnje „Nekretnine“. Iz navedenih razloga je sud ocijenio neosnovane i paušalne tuženikove navode da zbog stjecanja pojedinih čestica koje su definirane kao „Nekretnine“ nije bilo osnova za raskid ugovora i da bi raskidom ugovora za društvo tužitelja nastala šteta, s obzirom na to da je odredbom čl. 342. ZOO-a propisano da je vjerovnik u obveznom odnosu ovlašten zahtijevati od dužnika ispunjenje obveze, a dužnik je dužan ispuniti je savjesno u svemu kako glasi.

30. Slijedom navedenog, sud je ocjenom izvedenih dokaza utvrdio da postoji štetna radnja tuženika kao člana uprave – propust raskida Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007., i s tim u svezi daljnjeg zaduživanja tužitelja radi stjecanja poslovnog udjela u društvu Lagosta d.o.o.

31. Nisu osnovani tuženikovi navodi da društvo Lagosta d.o.o. nije moglo ugovoriti kupoprodaju čestica 277/2 i 277/3 jer je preko tih čestica trebala prolaziti željeznička pruga, odnosno jer su navedene čestice trebale biti predmetom izvlaštenja. Naime, teret dokazivanja nemogućnosti stjecanja pojedinih dijelova „Nekretnina“, a time i opravdanosti sklapanja Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. bez pojedinih zemljišnoknjižnih čestica, je sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a na tuženiku, jer se radi o takvi činjenicama kojima tuženik upire da je postupao s pažnjom

dobrog gospodarstvenika, odnosno da u postupanju (propustu) tuženika nije bilo krivnje (koja se u konkretnom slučaju presumira). Kako tuženik nije na navedenu okolnost predložio izvođenje adekvatnih dokaza, sud je primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 221.a ZPP-a utvrdio da takve „nemogućnosti“ nije bilo.

32. Pored navedenog, tuženik nije dokazao u smislu odredbe čl. 219. st. 1. ZPP-a, a u vezi s odredbom čl. 221.a ZPP-a, da je prije donošenja poduzetničke odluke o sklapanju Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. izvršio procjenu nekretnina u Samoboru koje se predmetom stjecanja kroz kupnju poslovnog udjela, odnosno dubinsko snimanje društva radi utvrđenja vrijednosti poslovnog udjela, a na kojoj činjeničnoj osnovi tužitelj temelji svoj zahtjev za naknadu štete. Procjena na koju se tuženik poziva je izvršena tek u travnju 2008. godine, dakle, nakon što je Ugovor o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. već bio sklopljen, pa upravo navedena činjenica ukazuje da tuženik pri donošenju poduzetničke odluke nije postupao na temelju „primjerenih informacija“ jer takve informacije prije sklapanja predmetnih ugovora nije niti bio prikupio. Naknadno izvršenje procjene ne opravdava postupanje tuženika jer se poduzetnička odluka donosi na temelju informacija koje se prikupljaju prije donošenja, a ne tek nakon donošenja takve odluke. Tuženik je kao član uprave društva tužitelja bio dužan prije donošenja odluke o sklapanju Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o., a i prije donošenja odluke o sklapanju ugovora na temelju kojeg je obvezao tužitelja na financiranje „Nekretnine“, ne samo ispitati jesu li ispunjeni uvjeti za sklapanje takvog ugovora definirani Ugovorom o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. (a iz stanja spisa i provedenog dokaznog postupka proizlazi da nisu bili), već i utvrditi kolika je vrijednost poslovnog udjela Lagosta d.o.o. tako da izvrši procjenu dubinskim snimanjem društva („*due diligence*“). Iz Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. proizlazi da društvo Lagosta d.o.o., osim nekretnina stečenih na temelju Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007., nije imalo nikakve imovine, slijedom čega sud zaključuje kako osnovano tužitelj tvrdi da je donošenje takve poduzetničke odluke bilo u potpunosti neopravdano, a ovo osobito iz razloga što je tuženiku bilo poznato da Prenositelj ne raspolaže novčanim sredstvima za kupnju „Nekretnina“ (jer je takva činjenica utvrđena u Ugovoru o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007.), da je stjecanje dijela „Nekretnina“ financirao upravo tužitelj tako što je od odobrenog kredita stavio Prenositelju na raspolaganje novčanih sredstava potrebnih za isplatu trećim osobama kupoprodajne cijene, da bi potom stekao poslovni udio u društvu Lagosta d.o.o. po cijeni od 9.680.000,00 kn kroz daljnje zaduženje tužitelja kreditom banke, a bez da je prethodno prikupio „primjerene informacije“ o opravdanosti visine cijene koju plaća temeljem Ugovora o prijenosu poslovnog udjela. Radi se o nekretninama u odnosu na koje je sud, primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 219. st. 1. i čl. 221.a ZPP-a, utvrdio da na njima nisu bili razvijeni nikakvi projekti niti su nekretnine bile urbanistički uređene, što bi posljedično dovelo do povećanja njihove vrijednosti, a time i opravdalo dodatne naknadne isplate za stjecanje poslovnog udjela. Slijedom navedenog, ulaganje na ime stjecanja poslovnih udjela, bez prethodne procjene tržišne vrijednosti i studije isplativosti takvog ulaganja, odnosno stjecanje nekretnina putem kupnje poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. umjesto neposredno od trećih osoba (prodavatelja) po cijeni koja je ekvivalentna iznosu kojim je tužitelj financirao stjecanje nekretnina od strane Prenositelja, predstavlja štetnu radnju tuženika jer se radi o povredi zakonom propisanih dužnosti tuženika da kao član uprave društva vodi poslove društva s pozornošću urednog i savjesnog gospodarstvenika, postupajući pritom u najboljem interesu društva.

33. Sud je primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 219. st. 1. i čl. 221.a ZPP-a ocijenio da su osnovani tužiteljevi navodi da je tuženik mogao neposredno od trećih osoba kupovati „Nekretnine“. Iz stanja spisa proizlazi da je u trenutku sklapanja Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007., društvo Lagosta d.o.o. dana 8. ožujka 2007. podnijelo prijedlog za predbilježbu prava vlasništva na nekretnini upisanoj u zemljišne knjige Općinskog suda u Samoboru, Zemljišnoknjižni odjel Samobor, a u zemljišnim knjigama opisane kao kč.br. 252/4, 268, 275/1 i 275/2, ukupne površine 21852 m², sve k.o. Samobor (zemljišnoknjižni izvadak na str. 36. spisa), dok iz Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. proizlazi da su se nekretnine trebale stjecati u III etape i da je za određene čestice Prenositelj u trenutku sklapanja Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. već imao sklopljene predugovore s trećim (fizičkim) osobama, a radi se o ugovorima koji u smislu odredbe čl. 268. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/95) obvezuju prenositelja na sklapanje glavnog ugovora. Međutim, opravdano tužitelj navodi da je već u samom Ugovoru o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. utvrđeno u članku 1. da „se navedenim Predugovorima društvo Lagosta d.o.o. obvezalo zaključiti ugovor o kupoprodaji za Nekretnine sa prodavateljima u roku od 45 radnik dana od dana potpisivanja Predugovora“ kao i da „društvo Lagosta d.o.o. ne posjeduje vlastita sredstva za kupnju nekretnina iz točke 1.2. ugovora, te da je društvo Multiconsult d.o.o. osiguralo sredstva za isplatu kapare po zaključenim Predugovorima“, a iz čega proizlazi da nije bilo uvjeta od strane Prenositelja za opravdanje predbilježbe koja je upisana u zemljišnim knjigama niti sklapanja glavnog ugovora po zaključenim Predugovorima, odnosno da nisu postojale pravne zapreke zbog kojih tuženik ne bi mogao u ime i za račun tužitelja kupiti „Nekretnine“ neposredno od trećih, fizičkih osoba, za cijenu po kojoj je Prenositelj kupio pojedine nekretnine, a koja je u konkretnom slučaju manja od njihove tržišne vrijednosti. Sud nije proveo dokazni prijedlog tuženika za saslušanjem osoba koje su s Prenositeljem sklapale kupoprodajne ugovora jer je štetnu radnju dužan dokazati tužitelj sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a, a ne tuženik. U parničnom postupku je teret dokazivanja na onoj strani koja tvrdi da određena činjenica postoji, a ne na onoj strani koja tvrdi da ne postoji. Osim toga, tuženik je tijekom postupka isticao da nije mogao kupovati nekretnine neposredno od prodavatelja jer su se prodavatelji obvezali prodati nekretnine predugovorima Prenositelju, odnosno jer je u odnosu na pojedine nekretnine postojala upisana predbilježba prava vlasništva u zemljišnim knjigama. Međutim, kako je ovaj sud već prethodno obrazložio, Prenositelj nije raspolagao novčanim sredstvima za plaćanje kupoprodajne cijene, već je takva sredstva osigurao upravo tužitelj, a iz čega je razvidno da su „pravne zapreke“ za sklapanje pojedinačnih ugovora na koje se tuženik poziva samo privremene naravi i kao takve otklonjive, jer nisu postojali uvjeti na strani Prenositelja da opravda predbilježbe niti plati kapare temeljem sklopljenih predugovora.

34. Sud je utvrdio da je, suprotno tuženikovim tvrdnjama, tuženiku bilo poznato po kojim cijenama je Lagosta d.o.o. stjecalo nekretnine od trećih osoba jer je upravo tuženik u ime i za račun tužitelja ugovorio financiranje kupnje predmetnih nekretnina. Premda je tuženik tvrdio u odgovoru na tužbu da je kupoprodajna cijena utvrđena prema cijenama na tržištu nekretnina na istom području, uzimajući u obzir odnos ponude i potražnje na tržištu nekretnina, troškove aktivnosti prilikom procesa stjecanja većeg broja povezanih nekretninama (postupak okrupnjavanja zemljišta), zemljišno-knjižnu provedbu prava vlasništva, namjenu i uvjete izgradnje na ciljanim nekretninama, udjelu cijene zemljišta i ukupnoj vrijednosti moguće daljnje izgradnje, tuženik takve svoje navode tijekom ovog parničnog postupka nije dokazao. Tuženik se

pozivao na Ugovor o kupoprodaji od 18. prosinca 2007. kao dokaz visine cijene nekretnine na istoj lokaciji, međutim, radi se o ispravi koja je sastavljena nakon što je Ugovor o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. i Ugovor o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. već bio sklopljen. S druge strane, iskazivanje spremnosti i namjera trećih osoba (Porr Hrvatska d.o.o.) za sudjelovanje u izgradnji i poslovnoj suradnji s tužiteljem (dopis na str. 89. spisa), samo po sebi nema značenje opravdanosti poduzetničke odluke jer poduzetnička odluka kupnje poslovnih udjela i time stjecanje nekretnina mora biti izrađena na temelju studije procjene svih rizika i dobiti za društvo. Pri tome sud nije uzeo u obzir Sporazum o suradnji na str. 90. - 96. spisa) jer se radi o nacrtu ugovora koji nije stupio na snagu jer nije potpisan niti od strane tužitelja niti od strane poslovnih partnera. Nadalje, iz dopisa od 19. studenog 2007. na str. 100. – 101. spisa proizlazi da se tek nakon sklapanja Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. i Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. pristupilo izradi Programa za izradu urbanističkog plana uređenja Križnice u Samoboru, u cilju analize prostornih mogućnosti i definiranja smjernica za izradu UPU-a sa svrhom postizanja optimalnog prostornog rješenja, umjesto da je tuženik kao odgovorna osoba takve prostorne mogućnosti provjerio prije donošenja odluke o sklapanju predmetnih ugovora. Sud nije cijenio studiju razvoja za projekt Lagosta na str. 1442. – 1461. spisa jer iz dostavljenog dokumenta nije razvidno kada je isti sastavljen, odnosno iz sadržaja dostavljene isprave sud nije mogao sa sigurnošću utvrditi da se radi o ispravi sastavljenoj prije sklapanja predmetnih ugovora.

35. Nadalje, iz iskaza tuženika saslušanog na ročištu održanom 30. siječnja 2018. proizlazi da su društva TEICO d.o.o., KBM Fineko d.o.o., KBM Invest d.o.o. i KBM Leasing d.o.o. osnovali društvo Multiconsult d.o.o. , koja se bavila investicijama u nekretnine u Republici Hrvatskoj. Investicija se odvijala s na način da su se tužitelju obraćale osobe koje su namjeravale prodati zemljište (okrupljene čestice), koje su dokazivale kopijom iz katastra i vlasničkih listova, dok bi se u zemljišnim knjigama upisala zabilježba prava prvokupa u ime članova društva od kojih su kupovali nekretnine. Nekretnine nisu kupovali direktno, već su kupovali poslovne udjele društva koje je bilo vlasnikom tog zemljišta. Iz iskaza svjedoka Matjaža Kovačića proizlazi da je uloga KBM Projekt d.o.o. i NKBM u Republici Hrvatskoj imala za osnovnu strategiju širenje poslovanja izvan Slovenije, dok je strategija društva tužitelja KBM Projekt d.o.o. u Republici Hrvatskoj bila kupnja nekretnina za daljnju prodaju ili razvoj pojedinog projekta i prodaje dovršenih projekata. Sud je u tom dijelu prihvatio iskaze svjedoka kao istinite, a takvi iskazi nisu u proturječju s ostalom dokumentacijom u spisu. Sud prihvaća mogućnost da je tuženik, kao član uprave društva tužitelj, ugovarao kupnju nekretnina kroz kupnju poslovnih udjela drugih trgovačkih društva, što samo po sebi nije zabranjeno, međutim, pridonošenju takve poduzetničke odluke tuženik kao član uprave društva je bio dužan izvršiti studiju procjene rizika i koristi takve poduzetničke odluke i na taj način opravdati svrhu sklapanja ovakve vrste i načina sklapanja pravnih poslova i stjecanja nekretnina, te prije donošenja poduzetničkih odluka o kupnji poslovnih udjela procijeniti je li ugovorena cijena razmjerna uložnim koristima od strane Prenositelja, a što tuženik u konkretnom slučaju nesporno nije učinio.

36. Na okolnost tržišne vrijednosti nekretnina, odnosno je li tuženik kao član uprave sklapajući pravni posao Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. platio opravdanu cijenu, sud je proveo građevinsko vještačenje. Iz nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za graditeljstvo i procjenu nekretnina dipl.ing.građ. Žarku Željku iz Ing ekspert d.o.o. (str. 755. – 803. spisa) proizlazi da je vrijednost nekretnina

u Samoboru ukupne površine 15.440 m², 161.923.200,00 kn. Iz nalaza proizlazi da je tržišna vrijednost nakon realizacije projekta povezana s mogućnošću izgradnje, koji ovise o fizičkim, pravnim i komercijalnim kvalitetama zemljišta, kao i da će se istraživanjem iskoristivosti nekretnine, pri čemu je potrebno voditi računa o prostornom planu, budućim mogućnostima razvoja, faktorima iz okoline, ekonomskim izgledima, djeljivosti zemljišne parcele, utvrditi tržišna vrijednost zemljišta. Nadalje, u skladu s Generalnim urbanističkim planom uređenja Grada Samobora (2007. godine) razvidno je da se predmetno zemljište nalazi u zoni mješovite namjene (M), u kojem je moguća gradnja prema odredbama za S4 prema tablici br. 1, odnosno višestambena građevina, bruto površine maksimalno 134.936,00 m² prema koeficijentu izgrađenosti, odnosno prema koeficijentu iskoristivosti maksimalnom bruto površinom moguće izgradnje od 179.248,00 m².

37. Otklanjajući tužiteljeve prigovore na nalaz i mišljenje vještaka iz podneska od 25. srpnja 2007., vještak je izradio dopunski nalaz i mišljenje na str. 895. – 916. spisa na okolnost izuzimanja kat.čestica 269/3, 277/2 i 277/3, k.o. Samobor (koje je Prenositelj propustio steći po Ugovoru o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007.). U nalazu navodi da čestice svojim položajem utječu na ukupnu konfiguraciju građevinskog zemljišta, dok se kč.br. 269/3 svojom površinom i oblikom nalazi u središnjem dijelu građevinskog obuhvata te znatno utječe na vrijednost promatranog zemljišta. Vještak je procijenio da izuzimanjem kat.čestica 269/3, 277/2 i 277/3, k.o. Samobor, je mogućnost izgradnje u skladu s maksimalnim koeficijentom izgrađenosti smanjena za dodatnih 5 – 10%, te ista iznosi 124.816,00 m², dok ukupna tržišna vrijednost zbog čestice koja presijeca iznosi 149.779.200,00 kn. Na dopunski nalaz i mišljenje stranke nisu imali primjedbi, a kako su nalaz i mišljenje sačinjeni stručno, u skladu s pravilima struke, nemaju proturječnosti niti nedostataka koji bi se imali prihvatiti, to je sud takav nalaz i mišljenje prihvatio te je na temelju njega utvrdio da je tržišna vrijednost nekretnina u Samoboru koje su stečeno posredno putem kupnje poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. smanjena zbog izuzimanja kat.čestica 269/3, 277/2 i 277/3, k.o. Samobor, koje Prenositelj nije stekao premda se obveza temeljem Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007. i to sa iznosa od 161.923.200,00 kn na iznos od 149.779.200,00 kn, budući da čestica 269/3 svojom površinom i oblikom presijeca cjelokupan građevinski pothvat i smanjuje mogućnost izgradnje za 5 – 10%.

38. Međutim, premda je vještačenjem utvrđeno da je tržišna vrijednost nekretnina koje su stečene kroz kupnju poslovnog udjela u Lagosta d.o.o. veća od cijene koju je tuženik platio Prenositelju, takva činjenica nije odlučna za utvrđenje je li tužitelj sklapanjem predmetnog ugovora pretrpio štetu, odnosno je li tužiteljeva imovina umanjena zbog plaćanja cijene za poslovni udio, koja predstavlja razliku između cijene po kojoj je Prenositelj stjecao nekretnine od prodavatelja i cijene koju je tuženik u ime i za račun tužitelja ugovorio i platio za stjecanje nekretnina kroz kupnju poslovnog udjela. Iz provedenog dokaznog postupka proizlazi da je tužitelj mogao samostalno kupovati nekretnine neposredno od trećih osoba za cijenu za koju su navedene nekretnine prodane Prenositelju jer je upravo tužitelj osigurao novčana sredstva za kupnju tih nekretnina, a zbog čega je neopravdana poslovna odluka koju je donio tuženik kao član uprave o ovakvom načinu stjecanja nekretnina kroz stjecanje poslovnog udjela. Propusti tuženika kao člana uprave su rezultirali umanjnjem tužiteljeve imovine za iznos koji je plaćen temeljem Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o., budući da je sud utvrdio da je tužitelj mogao kupovati nekretnine direktno od prodavatelja i da je zbog doga, plaćanje dodatne naknade na

ime stjecanja nekretnina kroz poslovni udio, dovelo do stvarne štete na strani tužitelja u visini od 1.284.756,79 eura (9.680.000,00 kn). Između stranaka nije sporno da je Nova kreditna banka Maribor d.d. odobrila tužitelju kredit radi stjecanja nekretnina kroz stjecanje poslovnog udjela i da je kredit korišten u visini od 14.750.000,00 eura. Stavljanjem na korištenje tužitelju novčanog iznosa iz kredita, novčani iznos koji je banka stavila na raspolaganje je prešao u imovinu tužitelja, dok je iz imovine tužitelja potom prešao na temelju neopravdane poduzetničke odluke u imovinu Prenositelja (bilo radi financiranja kupnje nekretnine po Ugovoru o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007., bilo radi plaćanja cijene za poslovni udio u Lagosa d.o.o.), čime je za razliku cijene po kojoj je Prenositelj stjecao nekretnine i cijene koju je tuženik platio u ime i za račun tužitelja za stjecanje nekretnina kroz stjecanje poslovnog udjela tužiteljeva imovina neosnovano umanjena. Slijedom navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev po osnovi štete u iznosu od 1.284.756,78 eura (9.680.000,00 kn) na ime stvarne štete nastale stjecanjem poslovnog udjela u Lagosta d.o.o., zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 31. listopada 2007. (kada je konzumiran Ugovor o prijenosu poslovnog udjela u Lagosta d.o.o.) do isplate, po stopi propisanoj za tražbine koje proizlaze iz ostalih odnosa (čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a)

39. Sud je ocjenom izvedenih dokaza utvrdio da postoji uzročno – posljedična veza između štetne radnje (propusta tuženika da raskine Ugovor o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007., odnosno stjecanja nekretnina kroz kupnju poslovnog udjela premda su postojale mogućnosti za stjecanje direktno od prodavatelja po znatno nižoj cijeni) i štete s naslova plaćanja ugovornih kamata po Ugovoru o kreditu broj 18721/08.

40. Iz nalaza i mišljenja OMAZIĆ d.o.o. za knjigovodstvo i financijsko vještačenje na str. 934. – 941. spisa proizlazi da je na temelju Ugovora o kreditu broj 18721/08 isplaćena glavnica i to 11.750.000,00 eura – 3. svibnja 2005., 2.000.000,00 eura - 21. rujna 2007. te 1.000.000,00 eura – 16. listopada 2007., odnosno ukupno 14.750.000,00 eura, te da ukupne ugovorne kamate od dana isplate kredita po odobrenju iz Ugovora o kreditu broj 18721/08 pa sve do 1. prosinca 2011. iznose ukupno 2.840.334,69 eura, a kamate su obračunate prema šestomjesečnom EURIBORU +2,5% godišnje, varijabilno, pri čemu se kamatna stopa mijenja mjesečno i uzima se u obzir šestomjesečni EURBOR koji važi posljednji dan prethodnog obračuna.

41. Tužitelj nije imao primjedbi na nalaz i mišljenje sudskog vještaka knjigovodstveno računovodstvene struke, dok je tuženik prigovorio da nije dobio dokumentaciju na temelju koje je vještak izradio svoj nalaz i mišljenje. Sud je naložio tužitelju da tuženiku dostavi dokumentaciju koju je dostavio vještaku, a nakon dostavljene dokumentacije tuženik nije imao primjedbi na nalaz i mišljenje sudskog vještaka knjigovodstveno računovodstvene struke. Sud je prihvatio u cijelosti nalaz i mišljenje sudskog vještaka koje je izrađeno stručno i u skladu sa pravilima struke, a i stranke nisu imale primjedbi na nalaz, mišljenje i iskaz navedenog sudskog vještaka, te je utvrdio da je tužitelj pretrpio štetu u visini od 2.840.334,69 eura na ime plaćenih ugovornih kamata za korištenje kredita.

42. Sud je ocijenio da nije osnovan tuženikov prigovor da je daljnjom prodajom nekretnina banci tužiteljeva šteta umanjena.

43. Uvidom u Ugovor o kupoprodaji od 31. prosinca 2011., koji je sklopljen između tužitelja i Nove kreditne banke Maribor d.d (str. 249. – 256. spisa), sud je utvrdio da je čl. 1.c.) utvrđeno da Nova kreditna banka Maribor d.d. ima temeljem Ugovora o kreditu broj 18721/08 sa dodacima potraživanja prema tužitelju u ukupnom iznosu od 18.437.241,38 eura u kunsjoj protuvrijednosti na dan 31. prosinca 2011. prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke. Člankom 2. je utvrđeno da kupac kupuje, a tužitelj prodaje nekretnine koje su stečene kroz kupnju poslovnog udjela u Lagosta d.o.o., dok je čl. 3. utvrđeno da kupoprodajna cijena iznosi 16.962.280,54 eura u kunsjoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja i da će se plaćanje kupoprodajne cijene izvršiti prijebom s potraživanjem kupca iz Ugovora o kreditu broj 18721/08.

44. Iz Ugovora o prijebom međusobnih potraživanja od 31. prosinca 2011. (str 257. – 259. spisa) proizlazi da su tužitelj i Nova kreditna banka d.d. sporazumno prebile međusobna potraživanja do iznosa od 16.962.280,54 eura u kunsjoj protuvrijednosti Hrvatske narodne banke na dan plaćanja s danom sklapanja predmetnog ugovora, dok je utvrđeno da će preostali dio do punog iznosa potraživanja kupca ugovorne strane regulirati sukladno odredbama Ugovora o kreditu broj 18721/08 sa dodacima.

45. Tužitelj je na ročištu održanom 7. svibnja 2013. učinio nespornim da je banka otkupila nekretnine po cijeni koju tuženik navodi, ali je naveo da je time zatvoren samo dio potraživanja prema Novoj kreditnoj banci Maribor d.d. U odgovoru na tužbu pod točkom XIV (str. 74. spisa) tuženik je naveo da su prijebom plaćene kamate po ugovoru o kreditu, a što tužitelj nije osporio. Dakle, između stranaka nije sporno da je prijebom od 31. prosinca 2011. zatvoren dio potraživanja koji se odnosi na ugovorne kamate, a iz čega proizlazi da je tužiteljeva imovina umanjena za iznos plaćenih kamata 31. prosinca 2011. Kako su ukupne ugovorne kamate na dan 1. prosinca 2011. iznosile ukupno 2.840.334,69 eura, a koje kamate su plaćene 31. prosinca 2011. kada je srednji tečaj Hrvatske narodne banke iznosio 7,530420 kn, to je šteta koju je tužitelj pretrpio plaćanjem kamata u kunsjoj protuvrijednosti na dan plaćanja iznosila 21.338.913,16 kn, odnosno 2.838.796,62 eura (obračunato prema fiksnom tečaju konverzije eura prema kuni).

46. Stoga je u dijelu koji iznosi 2.838.796,62 eura s osnove naknade štete za kamate po Ugovoru o kreditu br. 18721/08 sud prihvatio tužbeni zahtjev zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana podnošenja tužbe po stopi propisanoj za ostale odnose (čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a), dok je u preostalom dijelu koji iznosi 844.789,60 eura odbio kao neosnovan tužbeni zahtjev jer iz provedenog dokaznog postupka proizlazi da je za tužitelja u manjem iznosu nastala obveza plaćanja ugovornih kamata po ugovoru o kreditu (koja je plaćena prijebom).

47. Naime, tužitelj je platio cijenu za stjecanje poslovnog udjela novčanim sredstvima dobivenim kroz odobreni kredit banke, a koja novčana sredstva su isplatom odobrenog kredita prešla u imovinu tužitelja, a iz imovine tužitelja u imovinu Prenositelja. Plaćanjem ugovornih kamata prijebom, kao načinom ispunjenja obveza, tužiteljeva imovina je dodatno umanjena jer je tužitelj banci na taj način ispunio obvezu koja je za tužitelja nastala sklapanjem ugovora o kreditu. Sam tužitelj u podnesku od 18. prosinca 2013. ističe da nakon stjecanja nekretnina nije bio u mogućnosti vratiti kredite društvu Nova kreditna banka Maribor d.d. te je u konačnici banka kao vjerovnik tužitelja, a radi namirenja obveza iz Ugovora o kreditu broj 18721/08 preuzela

vlasništvo nad predmetnim nekretninama, dok je tužitelj upravo zbog nemogućnosti prodaje nekretnina i vraćanja kredita, predmetne nekretnine prenio u vlasništvo baci. Dakle, tužiteljeva imovina je umanjena jer je iz tužiteljeve imovine određena novčana vrijednosti (u visini plaćenih ugovornih kamata na korištenje kredita) prešla u imovinu banke radi podmirenja duga s osnove kredita, a takva obveza plaćanja naknade za korištenje kredita (ugovornih kamata) je nastala upravo zbog neopravdane poduzetničke odluke. Tužitelj svoj zahtjev za naknadu štete temelji na stvarnoj šteti koju je pretrpio sklapanjem predmetnih pravnih poslova, a koja šteta se utvrđuje kroz stavke umanjivanja imovine, a takvo umanjivanje imovine se upravo temelji na radnji tuženika kao člana uprave i to neopravdanom plaćanju cijene za nekretnine kroz kupnju poslovnog udjela jer je tuženik mogao direktno kupiti nekretnine od trećih osoba po cijeni po kojoj je prenositelj kupovao te nekretnine, dok tuženik umjesto da je kao dobar gospodarstvenik raskinuo predmetni Ugovor o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007, i time ostvario pravo na povrat svih koristi i šteta koja se sastoji od plaćanja ugovornih kamata na korištenje kredita, je dalje zadužio tužitelja radi plaćanje cijene za poslovni udio, za koju je ovaj sud našao da nije opravdana.

48. U odnosu na tužbeni zahtjev kojim tužitelja traži da mu tuženik naknadi štetu u iznosu od 6.595.672,57 eura (49.695.095,00 kn) na ime stvarne štete u vidu plaćanja naknade za stjecanje poslovnih udjela u društvu Kolbiko d.o.o. te u iznosu od 2.066.665,50 eura (15.571.291,17 kn) na ime stvarne štete u vidu kamata obračunatih po osnovi Ugovora o kreditu broj 19685/80 koji je sklopljen radi financiranja stjecanja poslovnih udjela u Kolbiko d.o.o.

49. Uvidom u Ugovor o prijenosu poslovnog udjela u društvu Kolbiko d.o.o., koji je sklopljen 18. prosinca 2007. između Zorana Galića, Zagreb, i Multiconsult d.o.o., kao stjecatelja, sud je utvrdio da su stranke suglasno utvrdile slijedeće činjenice:

- Kolbiko d.o.o. za trgovinu i usluge, sa sjedištem u Zagrebu, C. Zuzorić 3, nadalje "društvo" upisano je u Trgovačkom registru Trgovačkog suda u Zagrebu s matičnim brojem subjekta upisa (MBS) 080601474, temeljnim kapitalom u iznosu od 20.000,00 kn i jednim poslovnim udjelom koji predstavlja 100% temeljnog kapitala društva, kojeg drži jedini član društva koji je ujedno i jedini član uprave odnosno g. Zoran Galić iz Zagreba, Vijenac 1/4,

- da nema uknjiženih tereta ili prava trećih na poslovni udio u društvu,

- da je društvo, zastupano po Zoranu Galiću kao direktoru društva Kolbiko d.o.o. zaključilo Ugovore o kupoprodaji i isplatilo ugovorenu kupoprodajnu vrijednost za nekretnine upisane u zemljišne knjige Općinskog suda u Slavonskom Brodu k.o. Slavonski Brod označenih kao zk.č.br.: 5789/7, 5789/6, 5789/18, 5789/19, 5789/23, 5789/24, 5789/25, 5789/26 i 6207/3, u ukupnoj površini od 87.060 m² te da je društvo Kolbiko d.o.o. upisano kao vlasnik istih nekretnina u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Slavonskom Brodu. Predmet ugovora je prijenos jedinog poslovnog udjela u društvu Kolbiko d.o.o. s imena prenositelja u korist stjecatelja poslovnog udjela tj. u korist tužitelja, po cijena poslovnog udjela od 10.447.200,00 EUR u kunsjoj protuvrijednosti koja iznosi 75.951.144,00 kn. Pri tome su ugovorne strane ugovorile da ugovoreni iznos kupoprodajne cijene za jedan i jedini poslovni udio u društvu Kolbiko d.o.o. za koji stjecatelj i prenositelj zaključuju ovaj Ugovor o prijenosu poslovnog udjela stjecatelj će umanjiti za slijedeće obveze društva: a) za podmirenje obveze, odnosno 4. tranše isplate prema ugovoru o kupoprodaji sklopljenog između Centra za stočarstvo d.o.o. i Kolbika d.o.o. u iznosu od 5.902.239,00 kn, b) za podmirenje obveze na porez za promet nekretnina i eventualnih drugih troškova

vezano uz stjecanje nekretnina, u iznosu od 1.300.000,00 kn, c) za podmirenje obveze za primljene pozajmice društva Kolbiko d.o.o. u iznosu od 19.053.000,00 kn. Uvidom u navedeni ugovor sud je utvrdio da će tužitelj preostali dio ugovorene kupoprodajne cijene u visini od 49.695.905,00 kn isplatiti na račun prenositelja koji je otvoren kod Raiffeisenbank Austria d.d.

50. Uvidom u ispravu na str. 265. spisa (Zahtjev za odobrenje kredita PROJEKT SLAVONSKI BROD – KOLBIKO d.o.o.) sud je utvrdio da je 4. prosinca 2007. tuženik, u ime i za račun tužitelja, poslao zahtjev Novoj kreditnoj banci Maribor d.d. za odobrenje kredita za kupnju 100% udjela u društvu Kolbiko d.o.o. U Zahtjevu navodi da je od strane nadzornog odbora tužitelja prihvaćen projekt kupnje poslovnih udjela po cijeni od 120,00 eura po m² zemljišta, što ukupno iznosi 10.494.960,00 eura, slijedom čega moli odobrenje kredita u visini od 10.490.000,00 eura uz otplatu kamate zajedno s glavnicom, a prema opisu projekta, tj. Studiji razvoja poslovno – stambene zone, koju dostavlja u prilogu. Između stranaka nije sporno da je na tuženikov zahtjev odobren kredit pod brojem 19685/80.

51. Na temelju rezultata provedenog dokaznog postupka, sud je ocijenio da tuženik kao član uprave društva pri donošenju poduzetničke odluke (sklapanja Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u Kolbiko d.o.o.) nije postupao na temelju primjerenih informacija jer informacije koje su bile mjerodavne u odnosu na okolnosti nije niti bio prikupio niti je primijenio dužnu pažnju koju je kao člana uprave bio dužan primijeniti.

52. Neosnovano tuženik navodi da je prije sklapanja predmetnog ugovora napravio detaljnu studiju razvoja, koja opravdava donošenje poduzetničke odluke u odnosu na projekt Kolbiko.

53. Naime, iz sadržaja studije razvoja poslovno – stambene zone SlavonSKI Brod (str. 266. – 297. spisa) proizlazi da se radi o studiji izrađenoj u srpnju 2007. godine, u kojem je u bitnome opisan geografski položaj lokacije projekta „Sl.Brod – Istok“, infrastruktura i prometna povezanost, demografski podaci, gospodarstvo. Sastavni dio studije razvoja je i Generalni urbanistički plan SlavonSKI Brod (GUP). Kod „namjene i korištenja prostora“ je navedeno da je za razvoj i uređenje „Stambene namjene žute S“: obiteljske kuće S1, niske stambene izgradnje S2 i višestambene izgradnje S3. Iz analize proračunskih troškova izgradnje „Sl. Brod-Istok“ proizlazi da su posebno obračunati proračunski troškovi izgradnje, proračunska vrijednost projektno – tehničke dokumentacije za ishođenje građevinske dozvole i izvedbeni projekt, analiza troškova izgradnje i prihoda „SlavonSKI Brod – Istok“, te analiza ukupne vrijednosti investicije „Sl.Brod – Istok“. Dakle, iz dostavljene studije razvoja proizlazi da je namjena investitira bila izgradnja Stambene namjene žute S“: obiteljske kuće S1, niske stambene izgradnje S2 i višestambene izgradnje S3.

54. Međutim, iz zapisnika s 14. redovne sjednice nadzornog odbora od 2. srpnja 2007. proizlazi da je nadzorni odbor odobrio projekt za kupnju građevinskog zemljišta u SlavonSKOM Brodu kroz kupnju poslovnog udjela u Kolbiko d.o.o, uz uvjet donošenja prostornog plana za konkretno područje, izrađene dopunjene studije opravdanosti projekta te konačnog potvrđivanja na korespondentskoj sjednici nadzornog odbora. Dakle, iz odluke nadzornog odbora na koju se sam tuženik poziva proizlazi da predmetna studija iz srpnja 2007. godine nije bila dostatna za odobravanje projekta,

već je za odobravanje projekta bilo potrebno dopuniti studiju opravdanosti projekta, dok je suglasnost dana uvjetno – pod pretpostavkom donošenja prostornog plana za konkretno područje. Iz stanja spisa proizlazi da je tuženik Zahtjev za prenamjenu zemljišta k.o. Slavonski Brod (str. 452. spisa) uputio tek nakon sklapanja predmetnog pravnog posla, odnosno 18. listopada 2010., i to iz postojeće namjene (Gospodarska namjena – proizvodna (I)) u Mješovitu zonu (M), s mogućnošću višestambene izgradnje (S3), a sve prema priloženoj Studiji za naselje Vranovo Polje. S druge strane, detaljna studija za naselje Vranovo Polje (str. 454. – 482. spisa) je izrađena 20. lipnja 2010., dakle nakon što je već poslovni udio u Kolbiko d.o.o. stečen, dok iz predmetnih isprava proizlazi da tuženik, kao član uprave društva, nije postupao s dužnom pažnjom jer je detaljnu studiju razvoja izradio tek nakon donošenja poduzetničke odluke i stjecanja poslovnog udjela u Kolbiko d.o.o., premda je kao osoba koja zastupa društvo i predlaže izvođenje određenih projekata bio dužan prethodno prikupiti informacije o tome ima li zemljište, koje je stječe kroz kupnju poslovnog udjela, namjenu u prostornom smislu koja je potrebna društvu radi realizacije projekta, a sve imajući u vidu da je studija predviđala izgradnju višestambene zgrade u naselju Vranovo Polje, dok su nekretnine prema prostornom uređenju i važećem generalnom urbanističkom planu za Slavonski Brod imale gospodarsko – proizvodnu namjenu (zona I2), odnosno dijelom su se nalazile u zaštitnoj zelenoj površini, a što proizlazi iz isprave na str. 883. spisa, koju je u spis dostavio tužitelj, a iz čega proizlazi da nekretnine nisu imale potrebna svojstva za realizaciju projekta, pa nije jasno zašto tuženik nije ugovorio direktnu kupnju nekretnina kada je već sudjelovao u pregovorima.

55. Tuženik se tijekom postupka pozivao na dopis na str. 260. spisa, Upravnog odjela za graditeljstvo, prostorno uređenje i zaštitu okoliša, klasa: 361-03/07-01/68, od 21. srpnja 2007., iz kojeg proizlazi da prema važećoj prostorno – planskoj dokumentaciji (GUP grada Slavonski Brod) čestice označene kao 5789/6, 5789/7, 5789/18, 5789/19, 5789/22, 5789/23, 5789/24, 5789/25, 5789/26, i 6207/3, k.o. Slavonski Brod, nalaze unutar granica građevinskog područja, na kojem je predviđeno naselje visoke stambene izgradnje s popratnim sadržajima. Međutim, kako se radi o ispravi u prilogu kojeg je tuženiku dostavljen izvod iz GUP-a Slavonski Brod, a uvažavajući činjenicu i da je GUP Slavonskog Broda bio sastavni i studije razvoja iz srpnja 2007. godine, to se tuženik ne može pozivati da mu nije bila poznata namjena prostornog uređenja nekretnina koje su bile predmetom stjecanja kroz kupnju poslovnog udjela, odnosno od tuženika se opravdano moglo očekivati da prije donošenja odluke izvrši uvid u postojeći GUP jer se radi o javno dostupnom dokumentu prostornog uređenja. Tuženik je kao član društva, čiji je predmet poslovanja bila kupnja nekretnina za daljnju prodaju ili razvoj pojedinog projekta i prodaje dovršenih projekata, trebao uložiti dodatne napore i pažnju kako bi utvrdio jesu li nekretnine koje kupuje za razvoj određenog projekta adekvatne za namjenu za koju se pribavljaju.

56. Nisu osnovani tuženikovi navodi da je prije donošenja poduzetničke odluke procijenio nekretnine koje su predmet stjecanja. Iz elaborata procjena vrijednosti nekretnina proizlazi da su nekretnine procijenjene po stalnom sudskom vještaku za graditeljstvo Draženu Markoviću, dipl.inž., prema stanju zemljišnoknjižnih izvadaka na dan 18. prosinca 2007., a što je dan sklapanja Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u Kolbiko d.o.o. Stoga osnovano tužitelj u podnesku od 14. lipnja 2013. ukazuje kako su procjene vrijednosti nekretnina izvršene na dan prijenosa poslovnog udjela s obzirom na to da su izvanci iz zemljišnih knjiga ishodišni 18. prosinca 2007., a što je dan sklapanja ugovora.

57. Dakle, iz provedenog dokaznog postupka proizlazi da tuženik nije prikupio sve primjerene informacije koje su mu bile dostupne niti je uložio potreban stupanj pažnje jer prije donošenja odluke o sklapanju predmetnog ugovora nije izradio detaljnu studiju razboja projekta.

58. Na okolnost vrijednosti nekretnina u Slavonskom Brodu u vrijeme sklapanja Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u Kolbiko d.o.o. sud je proveo građevinsko vještačenje. Iz provedenog vještačenja proizlazi da se u skladu s GUP-om Slavonski Brod (od 2005. godine), čestice koje su predmet procjene, nalaze u zoni I2 – gospodarsko proizvodna pretežito zanatska namjena (60%), Z – zaštitne zelene površine (35%) i S1-niske individualne gradnje (5%). Vještak je utvrdio da se u predjelima gospodarsko – proizvodnih namjena trebaju zadovoljiti sljedeći uvjeti za građenje: a) najveća izgrađenost gradivog dijela građevine čestice može biti 50% površine čestice, te b) visina zgrade od kote konačnog uređenog terena do vijenca mora biti u skladu s namjenom i svrhom same zgrade, ali ne smije biti veća od 11,00 m za gospodarsku pretežito zanatsku namjenu (I2) – procjena 3 etaže. Bruto površina moguće izgradnje na predmetnim česticama u skladu s GUP-om iznosi 78.354 m², dok je ukupna vrijednost zemljišta u površini od 87.060 m² procijenjena na 52.888.950,00 kn. Sud je prihvatio u ovom dijelu nalaz i mišljenje vještaka jer je izrađen stručno i objektivno i u skladu s pravilima struke, dok je postupajući po prigovorima tužitelja iz podneska od 25. srpnja 2014., vještak se očitovao da čestica zk.č. 5789/22, k.o. Slavonski Brod, svojom površinom od 398 m² u odnosu na ukupnu površinu procijenjenog zemljišta, predstavlja iznos koji je manji od 1% te s obzirom na planiranu namjenu ne predstavlja površinu koja bi eventualno mogla negativno utjecati na razvitak poslovnih planova na predmetnim nekretninama.

59. Sud nije prihvatio nalaz i mišljenje građevinskog vještaka u dijelu u kojem je vještak izvršio procjenu nekretnina u Slavonskom Brodu imajući u vidu sadržaj dopisa Upravnog odjela za graditeljstvo, prostorno uređenje i zaštitu okoliša, klasa: 361-03/07-01/68, od 21. srpnja 2007. i kojeg proizlazi da se prema važećoj prostorno – planskoj dokumentaciji (GUP grada Slavonski Brod) čestice označene kao 5789/6, 5789/7, 5789/18, 5789/19, 5789/22, 5789/23, 5789/24, 5789/25, 5789/26, i 6207/3, k.o. Slavonski Brod, nalaze unutar granica građevinskog područja, na kojem je predviđeno naselje visoke stambene izgradnje s popratnim sadržajima. Naime, prema Zakonu o prostornom uređenju („Narodne novine“ broj 30/94., 68/98., 61/00., 32/02. i 100/04) generalni urbanistički plan sadrži način i oblike zaštite i korištenja, uvjete i smjernice za uređenje i zaštitu prostora, mjere za unapređenje i zaštitu okoliša, područja s posebnim prostornim i drugim obilježjima te druge elemente od važnosti za područje za koje se donosi. Generalnim planom iz stavka 1. ovoga članka može se utvrditi obveza izrade detaljnih planova uređenja prostora za uža područja unutar obuhvata tog plana (čl. 25.). Prema čl. 13. toga zakona generalni urbanistički plan je dokument prostornog uređenja, dok se prema čl. 34. svaki zahvat u prostoru provodi u skladu s dokumentima prostornog uređenja, posebnim propisima i lokacijskom dozvolom. Lokacijska dozvola je upravni akt, a izdaje se na temelju dokumenta prostornog uređenja te posebnih zakona i propisa donesenih na osnovi tih zakona. Kako potvrda koju je tuženik dostavio u spis sadržajno ne odgovara urbanističkom planu uređenja za Slavonski Brod, dok se prema zakonu svaki zahvat u prostoru može izvoditi prema lokacijskoj dozvoli koja se izdaje na temelju dokumenta prostornog uređenja, to nije u skladu s pravilima struke odrediti vrijednost nekretnine u trenutku

poduzimanja predmetnih pravnih poslova, imajući u vidu kriterije koji nisu u skladu s postojećim planom uređenja.

60. Kako između stranaka nije sporno da je Prenositelj poslovnog udjela Kolbiko d.o.o. stekao nekretnine od trećih osoba po cijeni od 3.390.120,00 eura (26.255.239,00 kn), dok je tuženik stjecao nekretnine od prenositelja kroz kupnju poslovnog udjela za cijenu od 10.447.200,00 eura (79.951.144,00 kn), sud je utvrdio da je tuženik platio za predmetne nekretnine neopravdano visoku cijenu, a sve imajući u vidu da se radi o nekretninama čija je tržišna vrijednost u trenutku stjecanja iznosila 52.888.950,00 kn, dakle, daleko manje od onoga što je tuženik platio na ime stjecanja nekretnina kroz stjecanje poslovnog udjela, a da namjena zemljišta u međuvremenu nije izmijenjena.

61. Osim toga, iz Službene bilješke o obavljenom obavijesnom razgovoru sa Zvezdanom Kičec (str. 1163. – 1164. spisa), koja je bila odgovorna osoba društva Argus d.o.o., proizlazi da je tuženik zajedno sa Zoranom Galićem iz Kolbika d.o.o. neposredno sudjelovao u pregovorima s kupcima, dok iz službene bilješke o utvrđenim činjenicama i okolnostima u pogledu prometa na računima (str. 1151. – 1156. spisa), proizlazi da je 21. prosinca 2007. tužitelj isplatio gospodinu Galiću iznos od 49.695.905,00 kn, a koji iznos je gospodin Galić uplatio osam dana nakon primitka uplate (28. prosinca 2007.) na račun tuženika otvoren u Švicarskoj. Dakle, iz isprava u spisu proizlazi da je iznos koji tužitelj potražuje tužbom od tuženika za projekt Kolbiko d.o.o. završio na privatnom računu tuženika, a što upućuje da tuženik kao član uprave nije postupio u dobroj vjeri razumno vjerujući da djeluje za dobrobit društva jer je od poduzetničke odluke na temelju koje je izvršena „transakcija“ ostvario osobnu financijsku korist, a iz čega sud crpi zaključak da je tuženik imao financijski interes u predmetu u kojem je odlučivao. Stoga je sud zaključio da je osnovan tužbeni zahtjev za naknadu štete u iznosu od 6.595.672,57 eura (49.695.095,00 kn) jer je tuženik na temelju neopravdane odluke platio navedeni iznos Prenositelju, a pri tome društvo čiji su udjeli kupljeni nije imalo nikakve druge imovine osim stečenih nekretnina.

62. Na temelju nalaza i mišljenja sudskog vještaka knjigovodstveno računovodstvene struke sud je utvrdio da kamate na podignuti kredit u Ugovoru o kreditu broj 19685/80 zaključen 13. prosinca 2007. između tužitelja kojeg zastupa tuženik i Nove kreditne banke Maribor d.d. za razdoblje isplate pojedinog iznosa do 1. siječnja 2012. iznose 2.040.005,23 EUR.

63. Tužitelj nije imao primjedbi na nalaz i mišljenje sudskog vještaka, a tuženik je prigovorio da nije dobio dokumentaciju na temelju koje je vještak izradio svoj nalaz i mišljenje. Sud je naložio tužitelju da dokumentaciju koju je dostavio vještaku, dostavi i tuženiku i nakon dostavljene dokumentacije stranke nisu imale primjedbi na nalaz i mišljenje sudskog vještaka. Sud je prihvatio u cijelosti nalaz i mišljenje sudskog vještaka koje je izrađeno stručno i u skladu sa pravilima struke.

64. Nije osnovan tuženikov prigovor da je tužitelju šteta umanjena izvršenim prijebom s bankom.

65. Uvidom u ugovor o kupoprodaji nekretnina (str. 483. – 488. spisa), koji je sklopljen 31. prosinca 2011. između tužitelja kao prodavatelja i Nove kreditna banka Maribor d.d. kao kupaca, sud je utvrdio da tužitelj prodaje kupcu nekretnine upisane u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Slavonskom Brodu i to: zkč.br. 5789/6 –

gospodarsko dvorište i oranica Osječka ulica površine 27587 m², zkč.br. 5789/18 – cesta Osječka ulica površine 692 m², zkč.br. 5789/19 – cesta Osječka ulica površine 1233 m², zkč.br. 5789/23 – zgrada Osječka ulica površine 155 m², zkč.br. 5789/24 – zgrada Osječka ulica površine 750 m², zkč.br. 5789/25 – zgrada Osječka ulica površine 434 m², zkč.br. 5789/26 – zgrada Osječka ulica površine 375 m², zkč.br. 6207/3 – oranica Osječka ulica površine 46479 m², sve upisane u zk.ul. 9955, k.o. Slavonski Brod, te zkč.br. 5789/7 – gospodarsko dvorište Osječka ulica površine 9355 m², upisane u zk.ul. 12123 k.o. Slavonski Brod, za cijenu u iznosu od 3.757.599,55 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju HNB na dan plaćanja. Uvidom u navedeni ugovor sud je utvrdio da su stranke dogovorile da će se plaćanje kupoprodajne cijene izvršiti prijebom iste s potraživanjem kupca, a koje kupac ima s osnove Ugovora o kreditu broj 19685/80 sa dodacima označenog u članku 1. predmetnog Ugovora, sve sukladno Ugovoru o prijebom međusobnih potraživanja sklopljenog između kupca i prodavatelja dana 31. prosinca 2011. koji čini sastavni dio predmetnog ugovora i priložen istom kao prilog 1.

66. Uvidom u Ugovor o prijebom uzajamnih potraživanja od 31. prosinca 2011. (str. 489. – 490. spisa) sud je utvrdio da su ugovorne strane tim ugovorom utvrdile da kupac ima prema prodavatelju potraživanje s naslova Ugovora o kreditu broj 19685/80 sa dodacima sklopljenog između kupca i prodavatelja dana 31. prosinca 2007. u ukupnom iznosu 12.515.833,44 EUR u kunskoj protuvrijednosti na dan 31. prosinca 2011., zatim da prodavatelj ima prema kupcu potraživanje s naslova Ugovora o kupoprodaji nekretnina sklopljenih između prodavatelja i kupca dana 31. prosinca 2011. u ukupnom iznosu od 3.757.599,55 EUR u kunskoj protuvrijednosti prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke na dan plaćanja te da vrše prijebom za navedeni iznos. Uvidom u navedeni ugovor sud je utvrdio da preostali iznos do punog iznosa potraživanja kupca iz točke 1. ovog ugovora Ugovorne strane će regulirati sukladno odredbama o kreditu broj 19685/50 sa dodacima opisanom u čl. 1. ovog Ugovora.

67. U odgovoru na tužbu pod točkom XXII (str. 78 spisa) tuženik je naveo, a tužitelj nije osporio da su prijebom u cijelosti plaćene ugovorne kamate za korištenje novčanih sredstava po Ugovoru o kreditu broj 19685/80.

68. Kako je tužitelj platio cijenu za stjecanje poslovnog udjela novčanim sredstvima dobivenim kroz odobreni kredit banke, a koja novčana sredstva su isplatom odobrenog kredita prešla u imovinu tužitelja, a iz imovine tužitelja u imovinu Prenositelja, dok je plaćanjem ugovornih kamata prijebom, kao načinom ispunjenja obveza, tužiteljeva imovina dodatno umanjena jer je tužitelj banci na taj način ispunio obvezu koja je za tužitelja nastala sklapanjem ugovora o kreditu, to je sud ocijenio da je plaćanjem ugovornih kamata tužitelj pretrpio štetu u visini od 2.040.005,23 EUR, a što prema srednjem tečaju na dan 31. prosinac 2011. kada je izvršeno plaćanje iznosi 15.362.096,18 kn (srednji tečaj HNB-a na dan isplate je iznosio 7,530420 kn).

69. Slijedom navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na naknadu štete zbog kamata po Ugovoru o kreditu br. 19685/00 u iznosu od 15.362.096,18 kn, odnosno 2.038.900,55 eura preračunato prema fiksnom tečaju konverzije sa zateznim kamatama od dana podnošenja tužbe do isplate po stopi propisnoj za ostale odnose (čl. 29. st. 1. i 2. ZOO-a), dok je u preostalom dijelu koji

iznosi 209.194,99 kn odnosno 27.754,95 eura preračunato prema fiksnom tečaju konverzije.

70. Ocjenom izvedenih dokaza, sud je utvrdio da su tužitelj i Nova kreditna banka Maribor d.d. bili u odnosu vladajućeg i ovisnog društva, ali je primjenom pravila o teretu dokazivanja iz čl. 219. st. 1. ZPP-a u vezi s čl. 221.a ZPP-a utvrdio da tuženik pri donošenju poduzetničkih odluka nije postupao prema obvezujućoj uputi Nove kreditne banke Maribor d.d.

71. Prema odredbi čl. 475. st. 1. ZTD-a ovisno društvo je pravno samostalno društvo na koje neko drugo društvo (vladajuće društvo) ima neposredno ili posredno prevladavajući utjecaj. Za postojanje odnosa ovisnog i vladajućeg društva dovoljno je da postoji posredno, a ne samo neposredno prevladavajući položaj. Nije sporno da su u vrijeme donošenja spornih poduzetničkih odluka članovi društva tužitelja bili KBM Fineko d.o.o., KBM Invest d.o.o. Maribor, KBM Leasing d.o.o. Maribor i TEICO d.o.o., te da je Nova kreditna banka Maribor d.d. bila jedini član društva KBM Fineko d.o.o., KBM Invest d.o.o. Maribor, KBM Leasing d.o.o. Maribor. Kako su članovi društva tužitelja, u kojima je Nova kreditna banka Maribor d.d. imala članstvo, držali u društvu tužitelja 76% udjela, to je Nova kreditna banka Maribor d.d. mogla ostvarivati posredno prevladavajući utjecaj u društvu tužitelja, ostvarujući pravo glasa preko svojih članova na skupštinama društva.

72. S ciljem dokazivanja da je odnos ovisnog i vladajućeg društva postojao između Nove Kreditne Banke Maribor d.d. i tužitelja, tuženik je dostavio godišnje izvješće Nove KBM grupe za 2006. godinu iz kojeg proizlazi da je Nova Kreditna Banka Maribor d.d. putem društava KBM Fineko d.o.o., KBM Leasing d.o.o. i KBM Invest d.o.o. „aktivirala poslovanje društva Multiconsult d.o.o.“, koje je kasnije promijenilo naziv u KBM Projekt d.d., kao i da je posredno imala udio u temeljnom kapitalu tog društva u omjeru od 76% (list spisa 1131.-1133.), a društvo Teico d.o.o., čiji je osnivač i jedini imatelj poslovnog udjela tuženik, imalo je udio u temeljnom kapitalu društva tužitelja u omjeru od 24%. Predsjednik uprave Nove Kreditne Banke Maribor d.d. (Matjaž Kovačić) bio je predsjednik nadzornog odbora tužitelja, što je vidljivo iz dostavljenih odluka nadzornog odbora od 2. srpnja i 3. prosinca 2007. (list spisa 1038. i 1138.). Nadalje, iz Izvješća sa skupštine društva tužitelja od 15. ožujka 2006. proizlazi da je od strane Nove KBM d.d. odlučeno da se uz dostavljanje planova poslovanja društva u većinskom vlasništvu Banke, za predviđenu sjednicu Nadzornog odbora banke treba dostaviti i plan poslovanja društva Multiconsult d.o.o. kao društva u indirektnom vlasništvu preko kojeg će banka širiti poslovanje na hrvatskom tržištu, dok iz godišnjeg izvješća za 2007. godinu Multiconsulta d.o.o. proizlazi da je osnovna svrha društva tužitelja – postupno i kontrolirano povećanje opsega plasmana sredstava Nove KBM d.d. u Hrvatskoj, dok su strateške smjernice utvrđene kao ostvarivanje koristi za poslovne partnere iz financijske grupe Nove KBM d.d. te traženje mogućnosti sigurnog plasiranja kreditnih sredstava Nove KBM d.d. na hrvatskom tržištu.

79. Iz navedenih isprava, a osobito povezanosti vlasničke strukture, proizlazi da je postojala mogućnost da Nova kreditna banka Maribor d.d. posredno, na temelju primjenjivih pravila prava društava, utječe na vođenje poslova ovisnog društva odnosno da prema ovisnom društvu ili osobama koje u njemu vode poslove društva primjenjuje određene mjere ili daje upute i tako ostvaruje prevladavajući utjecaj,

međutim, iz dokaznog postupka ne proizlazi da je zaista i dala takvu uputu tužitelju kao ovisnom društvu glede predmetnih pravnih poslova.

80. Suprotno stajalištu tuženika, Ugovor o savjetovanju koji je tužitelj sklopio s društvom KBM Fineko d.o.o. (str. 1401.- 1402. spisa) ne može se smatrati ugovorom o vođenju poslova društva u smislu odredbe čl. 479. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima, kojim društvo kapitala podvrgava vođenje poslova društva drugom društvu. Ugovor o vođenju poslova društva je vrsta poduzetničkog ugovora koji se sukladno odredbi čl. 482. ZTD-a upisuje u sudski registar i to na temelju prijave kojoj se prilažu ugovor i zapisnik sa skupštine koja se s njime suglasila, a ako je on pravovaljan tek nakon što se s njime suglasi skupština druge ugovorne strane, i zapisnik s te skupštine. Prema stavku 2. toga članka ugovor stupa na snagu kada se upiše u sudski registar. Iz sadržaja i oblika ugovora o savjetovanju, a osobito stanja sudskog registra iz kojeg proizlazi da takav ugovor nije upisan u sudski registar, slijedom čega ovaj sud zaključuje da Ugovor o savjetovanju nije poduzetnički ugovor, kako to neosnovano tuženik tvrdi.

81. Prema odredbi čl. 496. st. 1. Zakona o trgovačkim društvima, ako nije sklopljen ugovor o vođenju poslova društva, vladajuće društvo ne smije koristiti svoj utjecaj da ovisno društvo uputi na to da poduzme štetne pravne poslove ili da poduzme ili propusti radnje na svoju štetu, osim ako se vladajuće društvo obveže da će ovisnom društvu nadoknaditi štetu koja bi mu time nastala. Prema odredbi st. 2. toga članka, ako se šteta ne nadoknadi u poslovnoj godini, mora se najkasnije na kraju poslovne godine u kojoj je ovisnome društvu počinjena šteta utvrditi kada će se i na koji način to učiniti. Ovisnome društvu mora se osigurati pravo prvenstva pri podmirenju zahtjeva. Odredbom čl. 497. tog Zakona propisana je obveza izrade izvješća uprave o odnosima s povezanim društvima, a odredbama čl. 501. i 502. tog Zakona propisana je odgovornost vladajućeg društva, njegovih zakonskih zastupnika i članova uprave ovisnog društva za štetu koja je nastala zbog korištenja utjecaja u ovisnom društvu. Konačno, odredbom čl. 502. st. 3. tog Zakona propisano je da uprava ovisnog društva ne odgovara za štetu ako se radnja temelji na zakonitoj odluci skupštine.

82. Smisao navedenih zakonskih odredbi je da vladajuće društvo nadoknadi štetu ovisnom društvu kojega je uputilo da sklopi pravni posao na svoju štetu, čime se postiže zaštita članova i vjerovnika ovisnog društva. Dakle, treba biti riječ o radnji koja je poduzeta na štetu ovisnog društva, a u korist vladajućeg ili drugog ovisnog društva koncerna. U konkretnom slučaju očito je da sklapanjem ugovora o prijenosu poslovnih udjela i sklapanjem ugovora o kreditu (kojima je financirana kupnja nekretnina odnosno poslovnih udjela) nije nastala korist za koje od društava koncerna niti je tuženik dokazao da je banka, odobravajući kredit za tužitelja, ugovorila za sebe protuzakonito visoke kamatne stope kao naknadu za korištenje kredita, što znači da je tuženik, u slučaju da je i dobio takvu uputu, trebao postupiti s pozornošću urednog i savjesnog voditelja poslova i odbiti postupiti u skladu s njom. Pored toga, tuženik ne tvrdi da je vladajuće društvo preuzelo obvezu nadoknaditi štetu tužitelju i da je osigurano pravo prvenstva ovisnom društvu pri podmirenju zahtjeva za naknadu štete, što bi tuženik kao član uprave bio dužan osigurati u slučaju da je dobio uputu vladajućeg društva da sklopi štetne poslove. Tuženik bi stoga odgovarao za štetu prema općim pravilima o odgovornosti za štetu (čl. 252. Zakona o trgovačkim društvima).

83. Nadalje, iz stanja spisa niti ne proizlazi da je vladajuće društvo Nova kreditna banka Maribor d.d. dala obvezujuću uputu ovisnom društvu da poduzme štetne poslove koji su predmet ovoga spora jer o tome ne postoje zapisnici sa skupština vjerovnika. Iz stanja spisa proizlazi da je, nakon ulaska u direktnu vlasničku strukturu tužitelja (a što je bilo nakon sklapanja predmetnih pravnih poslova), skupština društva tužitelja na redovnim sjednicama donosila odluke za koje je iz sadržaja zapisnika razvidno da se radi o odlukama donesenim u skladu s obvezujućim uputama Nove kreditne banke Maribor d.d. (zapisnik s prve redovne skupštine iz 2009. godine). U spisu ne postoje zapisnici sa skupština tužitelja iz kojih bi proizlazilo da je društvo s prevladavajućim utjecajem dalo obvezujuću uputu za konkretne pravne poslove preko članova u čijoj je vlasničkoj strukturi bilo u spornom razdoblju, po kojima bi tuženik kao član uprave bio dužan postupati.

84. Okolnost što je banka odobrila tužitelju kredit radi financiranja kupnje nekretnina kroz kupnju poslovnih udjela, prema stajalištu ovoga suda, nema značenje davanja obvezujućih uputa za ovisno društvo. Naime, iz iskaza svjedoka Matjaža Kovačiča, koji je bio predsjednik uprave Nove kreditne banke Maribor d.d. proizlazi da je postupak financiranja vrlo složen postupak s obzirom na to da podnositelj zahtjeva mora pripremiti dokumentaciju koju banka zahtjeva i koju potom stručne službe banke prezentiraju kreditnom odboru, ako se prethodno slože s tim da su za to udovoljeni uvjeti. Dakle, radi se o poslovnom odnosu banke i podnositelja zahtjeva, te uobičajenoj proceduri koju banka provodi prije odobravanja zahtjeva za kredit, a koji nije takvog sadržaja da bi se iz njega moglo protumačiti da sadržajno predstavlja obvezujuću uputu banke.

85. Okolnost što je tuženiku trebala suglasnost prokuriste i nadzornog odbora za sklapanje pravnih poslova u vrijednosti do 50.000,00 eura u kunskoj protuvrijednosti, a koje je nakon sjednice nadzornog odbora od 2. srpnja 2007. povišeno na iznos od 500.000,00 eura, nije odlučno, jer se radi o internom ograničenju člana uprave za zastupanje.

86. Sud je utvrdio da tuženik kao član uprave nije imao suglasnost skupštine društva tužitelja za sklapanja predmetnih pravnih poslova, označenih kao štetne radnje. Sukladno uputi iz drugostupanjskog ukidnog rješenja, sud je proveo dokaze saslušanjem članova nadzornog odbora na okolnost postojanja skupštine društva.

87. Sud nije pribavljao isprave po tuženikovom prijedlogu iz kaznenog predmeta u Republici Sloveniji jer iz zapisnika s ročišta od 19. ožujka 2019. proizlazi da je tuženik imao mogućnost uvida u kazneni spis koji se vodi u Mariboru pa je takve isprave mogao sam pribaviti i predložiti isprave sudu.

88. Uvidom u Poziv za 14. redovnu sjednicu nadzornog odbora društva Multiconsult d.o.o., zakazano za 2. srpnja 2007. u 11,00 sati, sud je utvrdio da je sjednica sazvana s dnevnim redom: 2. Odobravanje projekta za kupnju građevinskog zemljišta u Slavonskom Brodu kroz poslovne udjele Kolbiko d.o.o., 3. Informacija o sazivanju skupštine društva Multiconsult d.o.o. Na sjednici je pod točkom 3. Odobravanje projekta za kupnju građevinskog zemljišta u Slavonskom Brodu kroz poslovne udjele Kolbiko d.o.o., utvrđeno da je nakon uvodnog izlaganja direktora društva Tomislava Blagusa, a temeljem pisane dokumentacije iz priloga koja se odnosi na proračunske troškove izgradnje na predmetnom zemljištu, nadzorni odbor otvorio

raspravu o predmetnoj točki dnevnog reda. Nakon diskusije, nadzorni odbor je odobrio projekt za kupnju građevinskog zemljišta u Slavanskom Brodu kroz poslove udjele u Kolbiko d.o.o., uz uvjet donošenja prostornog plana za konkretno područje, izrađene dopunske studije opravdanosti projekta te konačnog potvrđivanja na korespondenstkoj sjednici nadzornog odbora. Pod točkom 4. dnevnog reda Informacija o sazivanju skupštine Multiconsult d.o.o. je utvrđeno da je nadzorni odbor primio informacije o sazivanju skupštine društva Multiconsult za 2. srpnaj 2007. u 12,00 sati.

89. Uvidom u Zapisnik sa 14. redovne sjednice nadzornog odbora od 2. srpnja 2007. sud je utvrdio da je zapisnik potpisan od strane predsjednika Matjaža Kovačića, zamjenika predsjednika gđe. Koraljke Slunjski Bočkaj i člana Igora Šuice, dok je kao zapisničar potpisana Kristina Samardžić. Uvidom u ovjerene prijevode izvadaka iz sudskog registra sud je utvrdio da je kao osoba ovlaštena za zastupanje KBM INVEST d.o.o., Maribor, od 3. svibnja 2008. bila upisana Mira Flisar, društva KBM –LEASING d.o.o. Boris Cekov, a KBM FINEKO d.o.o. Igor Šujica, a iz čega proizlazi da nisu osnovani tuženikovi navodi da bi članovi, koji su bili prisutni na sjednici nadzornog odbora, nastavili zajedati u sjednici skupštine društva budući da je jedino gosp. Igor Šujica koji je bio prisutan na sjednici nadzornog odbora bio ujedno osoba ovlaštena donositi i odluke na skupštini društva.

90. Iz iskaza svjedoka Koraljke Slunjski Bočkaj, proizlazi da je u trenutku sklapanja predmetnih ugovora bila zaposlena kao financijski direktor u društvu Teico d.o.o., koji je prema ugovoru o pružanju računovodstvenih usluga pružao usluge za društvo KBM projekt d.o.o. Nije joj poznato jesu li održane skupštine u društvu tužitelja predmet kojih bi bili predmetni ugovori, dok o održanim skupštinama postoje zapisnici iz kojih je razvidno tko je na tim skupštinama bio prisutan, te da je prema njenim saznanjima bilo uobičajeno da se o tijeku skupština sastavljaju zapisnici. Na nekim skupštinama je sudjelovala, dok na nekima nije, a o tome je odluku donosio gospodin Blagus. Bila je članica nadzornog odbora od kraja 2005. do listopada 2009. godine, a na sjednicama nadzornog odbora se raspravljalo o dva projekta koja su bila predmet sklopljenih ugovora. Procedura je bila takva da su zakonski zastupnik i prokurist društva davali prijedloge za sazivanje sjednica nadzornog odbora s prijedlozima odluka, a uz to su dostavljali i pripadajuću dokumentaciju vezanu uz predmetne projekte, kao i dokumentaciju vezanu uz razradu projekta i potrebu financiranja od NKBM d.d. U odnosu na projekt vezan uz stjecanje nekretnina od strane Kolbiko d.o.o. je bila zatražena dodatna dokumentacija u vidu studije razvoja projekta. Prema njenim saznanjima o projektima se nije raspravljalo na skupštinama društva, već se o tome raspravljalo na sjednicama nadzornog odbora, dok nije bilo uobičajeno da se nakon sjednice nadzornog odbora održi sjednica skupštine društva. Svjedok navodi da su početne skupštine, dakle 2005. godine, održavane u prostorijama javnog bilježnika i o njima su sastavljani javnobilježnički zapisnici, dok su od 2006. godine pa na dalje skupštine održavane u prostorima društva te su o skupštinama također sastavljani zapisnici. Zapisnike na tim skupštinama je sastavljala svjedokinja osobno s obzirom na to da društvo nije imalo pravnik, dok je po dolasku pravnik zapisnike sastavljao pravnik. Ne može se sjetiti točnog perioda kad je u društvu tužitelja zaposlena osoba na radno mjesto pravnik. Na zahtjev punomoćnika tuženika, a nakon što je svjedoku predočen zapisnik s 14. redovne sjednice nadzornog odbora tužitelja, svjedok na daljnje pitanje punomoćnika tuženika odgovara da se i dalje ne sjeća je li tog dana održana i skupština društva. Navodi da je na sjednici nadzornog odbora bila osobno prisutna, dok se ne sjeća je li nakon te sjednice održana skupština društva. Na

poseban upit punomoćnika tuženika što znači točka 4. zapisnika sa sjednice nadzornog odbora u kojoj je konstatirano "informacija o sazivanju skupštine društva Multiconsult d.o.o.", svjedok odgovara da to znači da je nadzorni odbor zaprimio samo informaciju o sazivanju skupštine i da ta točka ne znači i da je skupština održana. Navodi da se ne sjeća jesu li odluke skupštine i nadzornog odbora unesene u posebne knjige, moguće je da su evidentirale u računalnom obliku. Na daljnje pitanje je li tuženik bio u mogućnosti kupiti nekretnine od pojedinačnih vlasnika, svjedok odgovara da se u većini slučajeva radilo o većem broju nekretnina pa se pristupalo kupnji nekretnina preko projektnih društava koja su objedinjavala prethodno nekretnine u sklopu tog društva. Navodi da je tužitelj imao zaposlene tri osobe, zajedno s tuženikom, pa je bilo fizički nemoguće izvršiti kupnju pojedinačnih nekretnina, sve s obzirom na to da su projektna društva realizirala projekte kroz razdoblje do 4 godine. Okrupnjavanje zemljišta su radili vlasnici projektnih društava. Kolbiko d.o.o. je imao jednog vlasnika, a Lagosta d.o.o. jednog vlasnika.

91. Sud je na temelju iskaza svjedoka Koraljke Slunjsku Bočkaj, kojeg je prihvatio djelomično kao vjerodostojan i u skladu s ostalom dokumentacijom u spisu, utvrdio da iza sjednice nadzornog odbora od 2. srpnja 2007. nije održana skupština društva tužitelja jer je taj svjedok iskazao da se ne sjeća da je takva skupština održana. Sud nije prihvatio iskaz svjedok u dijelu u kojem svjedok navodi da tuženik nije bio u mogućnosti kupiti nekretnine od pojedinačnih vlasnika jer se (u većini slučajeva) radilo o većem broju nekretnina pa se pristupalo kupnji nekretnina preko projektnih društava, koja su prethodno objedinjavala nekretnine u sklopu tog društva, te da je za tuženika bilo fizički nemoguće izvršiti kupnju pojedinačnih nekretnina, sve s obzirom na to da su projektna društva realizirala projekte kroz razdoblje do 4 godine. Naime, u tom dijelu iskaz svjedoka je životno nelogičan i proturječan drugom dijelu iskaza tog svjedoka u kojem navodi da je tužitelj imao zaposlene tri osobe, zajedno s tuženikom, dok su projektna društva Kolbiko d.o.o. i Lagosta d.o.o. imala po jednog vlasnika, pa je prema stajalištu ovoga suda životno nelogično da bi društvu tužitelja bilo nemoguće okrupniti zemljišta pored tri zaposlene osobe, a da bi to ujedno bilo moguće društvu koje je imalo zaposleno samo jednu osobu. Osim toga, iz dokumentacije u spisu, a osobito dostavljenih kupoprodajnih ugovora, proizlazi da su nekretnine kupovane od Prenositelja u razdoblju nakon sklapanja Ugovora o poslovnoj suradnji od 13. ožujka 2007., odnosno neposredno prije sklapanja Ugovora o prijenosu poslovnog udjela u Kolbiko d.o.o., pa je iskaz svjedoka u dijelu u kojem navodi da su projektna društva realizirala projekte kroz razdoblje od 4 godine u proturječju s ostalim izvedenim dokazima.

92. Iz iskaza svjedoka Matjaža Kovačića proizlazi da je svjedoku poznata činjenica postojanja projekata i projektnih društava Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o., a saznanja o projektima je dobio radeći kao predsjednik uprave Nove kreditne banke Maribor d.d. U konkretnom slučaju su gospodin Tomislav Blagus, koji je tada bio direktor tužitelja, gospođa Koraljka Slunjski Bočkaj, koja je bila financijski direktor, te Hinko Podgoršek koji je bio prokurist, na sjednici nadzornog odbora upoznali članove nadzornog odbora s projektima koje su pripremali, te su od nadzornog odbora tražili suglasnost za predmetne projekte. Misli da je nadzorni odbor dao suglasnost za predmetne projekte, a o čemu zasigurno postoji dokumentacija. Svjedok je naveo da se zbog protoka vremena (sjednica iz 2007. do danas) vrlo teško prisjetiti kako se točno odvijalo unutar društva i na sjednicama kojih je bio član, ali napominje da o svemu postoji pisana dokumentacija koja vjerodostojno govori o tijeku ovog odnosa i

o odlukama koje su bile donesene. Svjedok je naveo da se ne sjeća je li uprava društva upoznala i tražila suglasnost skupštine društva za predmetne projekte, ali ako i je, o tome sigurno postoji pisana dokumentacija.

93. Sud je prihvatio iskaz svjedoka Matjaža Kovačića kao istinit jer je svjedok iskazivao životno logično te iskaz svjedoka nije u proturječju s ostalom dokumentacijom u spisu, te je na temelju iskaza tog svjedoka koji je iskazao da se ne sjeća je li održana skupština društva tužitelja, sud utvrdio da takva skupština nije održana.

94. Iz iskaza svjedoka Kristine Samardžić Atlagić, proizlazi da je u KBM PROJEKT d.o.o. bila zaposlena u razdoblju od 1. svibnja 2007. do 3. siječnja 2010. na radnom mjestu pravnik. Na tom radnom mjestu je obavljala poslove izrade pravne dokumentacije, pravnih mišljenja, ugovora, te suradnja s javnim bilježnicima i odvjetnicima. Navodi da je sudjelovala i na skupštinama i na sjednicama nadzornog odbora društva tužitelja, a da je u tom periodu bila jedini pravnik u društvu tužitelja. Navodi da se tijekom godine više puta održavala skupština, dok su isto tako bile česte i sjednice nadzornog odbora, ali da se ne sjeća kada su točno bile održavane sjednice i skupštine tijekom 2007. godine niti je li se uobičajeno iza sjednice nadzornog odbora održavala i skupština. Navodi da je sudjelovala na svim skupštinama ili bar na većini skupština koje su se održavale u periodu u kojem je bila zaposlena te da su na skupštinama društva bili prisutni Matjaž Kovačić te predstavnici banke i vlasnika, dok su skupštinu činili vlasnici Teico d.o.o. (manjinski) te Nova KBM d.d. (većinski). Svjedok navodi da je čula za projekte Kolbiko d.o.o. i Lagosta d.o.o. te da se vjerojatno radi o projektima koji su bili na sjednicama nadzornog odbora, ali se ne sjeća konkretno detalja. Nakon što je svjedoku predočen zapisnik s 14. redovne sjednice nadzornog odbora od 2. srpnja 2007. godine., a na upit punomoćnika tuženika je li nakon sjednice tog odbora održana skupština društva, svjedok odgovara da misli da je. Navodi da je uobičajeno bilo da se skupština održi po točkama dnevnog reda kako je to bilo navedeno u pozivu za sazivanje skupštine, koji bi se upućivao članovima zajedno s pripadajućom dokumentacijom. Na poseban upit punomoćnika tuženika je li išao poziv o sazivanju skupštine za 2. srpanj 2007. u 12 sati kako je to konstatirano pod točkom 4. dnevnog reda iz zapisnika s 14. redovne sjednice nadzornog odbora, svjedok navodi da iz zapisnika vidi da je takav poziv išao. Ne sjeća se je li bilo uobičajeno da iste osobe koje su bile prisutne na sjednicama N.O. budu prisutne i na sjednicama društva, a zbog protoka vremena od 17 godina. Navodi da je svaki prijedlog kao i usvojena odluka uobičajeno sadržana u zapisnicima s održanih sjednica i skupština. Uz zahtjev za kredit se dostavljala dokumentacija poput procjena vrijednosti cjelokupnog projekta, elaborata, plana projekta, katastarska, z.k. dokumentacija, dokumentacija o društvima koja izrađuju projekte i ostalo. Navodi da su procjene projekata radili vještaci. Navodi da se ne sjeća jesu li članovi društva davali određena jamstva za projekte, a s obzirom na to da u tom dijelu svjedok nije sudjelovao. Ne sjeća se cijena i ostalih detalja izvršenih procjena koje su izvršene za projekt Kolbiko d.o.o. i Lagosta d.o.o., dok nema saznanja jesu li u GFI tužitelja bili navedeni i projekti s obzirom na to da taj dio ne ulazi u pravnu domenu. Pojašnjava da financijski dio nije bio vezan uz domenu njenog rada. Nema saznanja je li gospodin Blagus mogao samostalno kupovati čestice, bilo kao fizička osoba, bilo kao direktor. Navodi da se sjeća da je bila osobno prisutna na sjednici nadzornog odbora koja je održana 2. srpnja 2007., dok se ne sjeća je li bila prisutna i na skupštini društva.

95. Sud je prihvatio prigovore punomoćnika tužitelja na iskaz svjedoka koji je utemeljen na tumačenju zapisnika sa sjednice nadzornog odbora, a ne na neposrednim saznanjima o održavanju skupštine tužitelja, a s obzirom na to da je svjedok iskazivao o skupštini na temelju predočenog zapisnika, dok je istovremeno naveo da se ne sjeća je li skupština bila održana.

96. Iz iskaza svjedoka Igora Šujice proizlazi da je 2007. godine bio član nadzornog odbora tužitelja te da mu je poznato da je društvo Multiconsult d.o.o. (sada tužitelj) kupilo poslovni udio u društvu Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o. Kao član nadzornog odbora nije sudjelovao niti u pregovorima niti u kupnji poslovnih udjela. Nema saznanja o ugovorima koji su prethodili kupnji poslovnih udjela. Na poseban upit suda ima li saznanja jesu li održane skupštine kojima bi bile odobrene predmetne poslovne transakcije, svjedok odgovara da su održane neke skupštine i da vjerojatno o skupštinama postoje neki zapisnici. Na daljnji upit suda ima li saznanja o tome je li održana skupština čiji bi dnevni red bile predmetne transakcije i njihovo odobrenje, svjedok odgovara da se ne može sjetiti. Na daljnji upit je li održana skupština društva nakon sjednice nadzornog odbora koja je održana 2. srpnja 2007., svjedok nakon što je izvršio uvid u zapisnik sa sjednice nadzornog odbora odgovara da ako u zapisniku piše da će se skupština održati toga dana u 12 sati, onda se skupština održala 100 posto. Na daljnji upit sjeća li se u čije ime je sudjelovao na skupštini koja je održana 2. srpnja 2007., svjedok odgovara da je sigurno bio tamo u ime KBM Fineko d.o.o. Na poseban upit suda da li se sjeća skupštine koja je održana 2. srpnja 2007. svjedok odgovara da se zbog protoka vremena od 17 godina ne može sjetiti detalja. Na poseban upit punomoćnika tuženika je li se ikada dogodilo da je skupština osporila ili nije izglasala odluke koje je donio nadzorni odbor, svjedok odgovara da koliko se sjeća nije i da je na skupštini bilo uvijek manje točaka dnevnog reda nego što je to bilo na sjednici nadzornog odbora jer se radi o tijelima čija je funkcija drugačija. Prema njegovim saznanjima, na skupštinama su uvijek odluke bile izglasane jednoglasno uključujući i skupštinu iz srpnja 2007. Navodi da je član nadzornog odbora tužitelja bio od 2006. do 2011. sigurno, 2012. možda, a 2013. sigurno više nije bio. Ponavlja da sve odluke moraju biti u zapisnicima. Na daljnji upit koju ulogu je gospodin Matijaž Kovačić imao na skupštinama društva tužitelja, svjedok odgovara da nema saznanja, da je inače bio predsjednik uprave Nove kreditne banke Maribor d.d. i predsjednik nadzornog odbora Multiconsulta. Na daljnji upit tko je bila gospođa Koraljka Slunjski Bočkaj, svjedok odgovara da je bila članica nadzornog odbora Multiconsulta i najviše je znala o financijama tužitelja. Na daljnji upit je li ikada po punomoćima zastupao na skupštinama interese KBM Invest i KBM Leasing, svjedok odgovara da je ponekad zastupao i da je punomoć bila navedena u zapisniku skupštine. Na daljnji upit je li za skupštinu koja je održana 2. srpnja 2007. svjedok dobio punomoći, svjedok odgovara da se ne može sjetiti. Navodi da su ponekad društva KBM Fineko, KBM Invest i KBM Leasing za zastupanje na skupštini dali punomoć gospodinu Tomislavu Blagusu, te nisu osobno išli na skupštinu. Koliko se sjeća to je bilo primjerice jednom za biranje revizora po zahtjevu NKBM d.d. Na daljnji upit je li NKBM d.d. kreditirala KBM Projekt za kupnju poslovnih udjela u Kolbiko i Lagosta d.o.o., svjedok odgovara da koliko je njemu poznato je. Na daljnji upit je li tužitelj mogao podnijeti zahtjev za kredit ako svi članovi društva nisu dali suglasnost, svjedok odgovara da se radi o dvjema potpuno različitim stvarima i da je zahtjev za kredit i uz suglasnost biti odbijen te obrnuto. Pojašnjava da je NKBM d.d. i odobren te su s odobrenjem kredita bili upoznati svi članovi društva tužitelja, te su članovi društva tužitelja bili jamci za kredite samo do upisa založnog prava za korist NKBM d.d., što je bila odluka samog kreditora. Na daljnji

upit jesu li izrađivana godišnja financijska izvješća i jesu li ona potvrđivana od strane skupštine, svjedok odgovara da jesu. Navodi da su nekretnine procijenjene prije davanja suglasnosti za kupnju udjela od strane nadzornog odbora i za društvo Kolbiko d.o.o. sigurno, dok je za Lagosta d.o.o. bila izrađena studija razvoja i jedan dio studije je imao usporedbu sa sličnim cijenama. Pojašnjava da nadzorni odbor nije davao suglasnost za financiranje kupnje nekretnina, već za kupnju poslovnih udjela, te je za nekretnine za Kolbiko d.o.o. i Lagosta d.o.o. je svake godine rađena procjena, na zahtjev vanjskog revizora koji je potvrđivao financijska izvješća.

97. Slijedom navedenog, sud je iz iskaza saslušanih svjedoka utvrdio da 2. srpnja 2007. nije održana skupština društva na kojoj bi tuženik dobio suglasnost za kupnju poslovnih udjela u Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o. Tužitelj je sukladno uputi iz ukidnog drugostupanjskog rješenja dostavio u spis zapisnike sa održanih skupština, među kojima nema zapisnika sa skupštine iz srpnja 2007. Pri tome se očitovao da takva skupština nije održana pa tužitelj niti ne može biti u posjedu tog zapisnika. Sud je prihvatio očitovanje tužitelja u tom dijelu jer iz Zapisnika o primopredaji dokumentacije na str. 1023. – 1024. spisa proizlazi da je predana pravna dokumentacija koja obuhvaća projektne ugovore, police osiguranja, punomoći, kreditnu dokumentaciju, osnivačku dokumentaciju, nadzorni odbor – 2007. do 2012., skupštine 2009. – 2011. Dakle, među predanom dokumentacijom se nisu niti nalazili zapisnici sa skupština iz 2007. godine.

98. Sud nije po tuženikovom prijedlogu pozvao tužitelja na dostavu Zapisnika sa skupštine KBM projekt d.o.o. za periodu od 2011. do danas radi utvrđenja da tužitelj posluje s dobiti, a s obzirom na to da navedena činjenica nije odlučna za ovaj postupak, budući da iz činjenične osnove tužbe proizlazi da tužitelj zbog tuženikovih štetnih radnji pretrpio (direktnu) štetu umanjnjem imovine, a posljedica takvog umanjnja je nemogućnost poslovanja. Međutim, kako između štetne radnje i nemogućnosti poslovanja ne postoji direktan kauzalni nesus niti tužitelj potražuje naknadu štete zbog izgubljene dobiti, to izvođenje tog dokaza nije bilo potrebno radi utvrđivanja pretpostavki odgovornosti tuženika kao člana uprave za štetu. Sud nije pribavljao od tužitelja niti kartice kredita za kupnju poslovnih udjela u Lagosta d.o.o. i Kolbiko d.o.o., za koje tuženik tvrdi da su osobito brine jer se iz njih vidi da Nova kreditna banka Maribor d.d. nije od tužitelja zahtijevala zatezne kamate po Ugovoru o kreditu broj 18721/08 i broj 19685/80, dok tužitelj potražuje tužbom od tuženika i isplatu zateznih kamata. Naime, zatezne kamate koje tužitelj zahtijeva jesu kamate koje se obračunavaju na iznos štete koju je tužitelj pretrpio, a teku od dana kada je tužitelj pretrpio štetu. Tužitelj tužbenim zahtjevom zahtijeva isplatu uglavničenih ugovornih, a ne zateznih kamata, slijedom čega takve kartice nisu mjerodavne u ovom parničnom postupku.

99. Sud nije naložio tužitelju niti dostavu cjelokupnog kreditnog spisa od Nove kreditne banke Maribor d.d. jer se takva dokumentacija nalazi u arhivi banke, a ne kod tužitelja, kako to proizlazi iz iskaza svjedoka Matjaža Kovačića, koji je iskazao da se sva dokumentacija koju klijent dostavi banci nalazi u tzv. kreditnim mapama koje se pohranjuju u arhivi. Dakle, ne radi se o ispravama koje se nalaze kod tužitelja, već kod treće osobe, pa sud takvom prijedlogu umješača na strani tuženika nije mogao udovoljiti.

100. Sud nije saslušao kao svjedoke Damira Butara iz Zagreba, Tomu Stića iz Samobora, Ivana Matkovića iz Samobora, Stjepana Matkovića iz Samobor, 49 suvlasnika kat čestice 269/4, Janka-Šupih Kvaternika, Zvezdana Kičeca, Dubravka Viduča iz Samobora, Zorana Galića iz Zagreba, koje su predlagali tuženik i umješač na srani tuženika, na okolnost je li i pod kojim uvjetima postojala mogućnost da tuženik u ime i za račun tužitelja kupuje nekretnine izravno od prodavatelja, jer je sukladno odredbi čl. 219. st. 1. ZPP-a teret dokazivanja štetne radnje (postojanja mogućnosti kupnje direktno od prodavatelja) na tužitelju, a ne na tuženiku.

101. Sud je ocijenio neosnovanim tuženikov prigovor iz podneska od 25. siječnja 2022., istaknut u ponovljenom postupku, da je dokumentacija vezanu uz račun u Švicarskoj nezakonit dokaz jer se radi o dokumentaciji koja je „skinuta“ sa servera tvrtke za koju nije izdan nalog za pretres od nadležnih institucija i da je taj prigovor istaknut od strane tuženika i u kaznenom postupku koji se vodi i Republici Sloveniji, Okružni sud u Mariboru. Naime, tuženik nije priložio niti jednu ispravu iz kaznenog postupku koji se vodi u Republici Sloveniji protiv tuženika iz koje bi proizlazilo da bi se radilo o nezakonitom dokazu niti je istaknuo činjenice iz kojih bi proizlazilo koje konvencijsko ili ustavo pravo je pribavljanjem takve isprave za tuženika povrijeđeno. Odredbom čl. 32. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj 80/22) je iza članka 220. dodan članak 220.a koji propisuje da se sudska odluka ne može temeljiti na dokazu pribavljenom na nezakonit način (nezakonit dokaz) (st.1.), dok sud može rješenjem dopustiti izvođenje nezakonitog dokaza i uzeti u obzir njegov sadržaj ako ocijeni daje to potrebno kako bi se utvrdila odlučna činjenica, a prilikom odlučivanja o dopuštenosti dokaza sud će uzeti u obzir razmjer težine povrede prava zbog izvođenja nezakonitog dokaza te interesa da se u postupku pravilno i potpuno utvrdi činjenično stanje. Međutim, prema odredbi čl. 107. ZID ZPP-a odredba čl. 32. toga zakona se ne primjenjuje na postupke pokrenute prije stupanja na snagu tog zakona, slijedom čega sud nije bio dužan provoditi test razmjernosti, a niti je tuženik dostavio u postupku isprave iz kojih bi proizlazilo da se doista radi o podacima prikupljenim u nezakonito povedenom postupku.

102. Sud nije dopunski saslušao tuženika, kao stranku u postupku, na okolnost postojanja odluke skupštine jer se prema odredbi čl. 264. st. 2. ZPP-a radi o diskrecijskoj odluci suda prema kojoj sud može odlučiti da se izvede dokaz saslušanjem stranaka kad nema drugih dokaza ili kad unatoč izvedenim drugim dokazima ustanovi da je to potrebno za utvrđivanje važnih činjenica. Sud je izveo dokaz saslušanjem svjedoka (članova nadzornog odbora) i na temelju izvedenih dokaza je utvrdio da skupština društva tužitelja nije održana 2. srpnja 2007. nakon sjednice nadzornog odbora. Osim toga, sve odluke skupštine društva s ograničenom odgovornošću, kakvo je i tužitelj, se upisuju u evidenciju odluka skupštine. Kako iz suglasnih iskaza svjedoka (članova nadzornog odbora) koji su saslušani u ponovljenom postupku proizlazi da su se na skupštinama vodili zapisnici u pisanom obliku, to je sud ustanovio da pored svih izvedenih dokaza izvođenje dokaza dopunskim saslušanjem tuženika u ovom postupku nije potrebno.

103. Sud nije prihvatio tuženikov prijedlog i naložio tužitelju dostavu Predugovora o kupoprodaji nekretnine koji je sklopljen između Kolbiko d.o.o. i Argus veterinarske stanice d.o.o. te Predugovora sklopljen između Kolbiko d.o.o. i Centra za stočarstvo d.o.o. jer se radi o ispravama sklopljenim između trećih osoba, a ne između stranaka u ovom parničnom postupku. Pritom se ne radi niti o ispravi koju je treća

osoba dužna po zakonu pokazati ili podnijeti u smislu odredbe čl. 234. ZPP-a pa je tuženik, koji tvrdi da takva isprava postoji, bio dužan pribaviti ispravu i podnijeti sudu ispravu, na koju se poziva za dokaz svojih navoda sukladno odredbi čl. 232. st. 1. ZPP-a. Kako se predugovor prema odredbi čl. 268. st. 2. ZOO-a sklapa u obliku koji je propisan kao pretpostavka valjanosti ugovora o kupoprodaji nekretnina, a to je pisani oblik, to se postojanje predugovora može dokazivati prema stajalištu ovoga suda jedino ispravama, a ne i saslušanjem svjedoka.

104. Slijedom navedenog, sud je prihvatio tužbeni zahtjev u dijelu koji se odnosi na naknadu štete u ukupnom iznosu od 12.758.126,52 eura sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana nastanka štete (plaćanja cijene za poslovne udjele, odnosno ispunjenje obveze s osnove ugovornih kamata prema banci), sve sukladno odredbi čl. 1086. ZOO-a kojom je propisano da obveza naknade štete se smatra dospjelom u trenutku nastanka štete. U preostalom dijelu koji iznosi 872.554,50 eura s osnova ugovornih kamata je tužbeni zahtjev, zajedno sa zateznim kamatama, odbijen kao neosnovan.

105. Kako je tužitelj uspio s tužbenim zahtjevom u omjeru od 93,60%, a tuženik u omjeru od 6,4%, to je prebijanjem uspjeha stranaka u sporu sukladno odredbi čl. 154. st. 2. ZPP-a, tuženika valjalo obvezati na naknadu troškova parničnog postupka tužitelju u omjeru od 87,2%. Naime, odredbom čl. 117. st. 3. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 70/19) je propisana primjena odredbe čl. 28. kojom je izmijenjen čl. 154. ZPP-a na postupke u tijeku u kojima do 1. rujna 2019. nije donesena prvostupanjska presuda. Kako su ukidanjem prvostupanjske presude od 17. ožujka 2021. anulirani pravni učinci prvostupanjske presude jer je predmet vraćen na ponovno suđenje, to se odluka o troškovima temelji na noveliranoj odredbi čl. 154. ZPP-a.

106. Tužitelju su opravdano nastali troškovi postupka, čija je visina odmjerena prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“, broj 142/12, 103/12, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22, dalje u tekstu: Tarifa), i to sljedeći: sastav tužbe u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.7.1.), zastupanje na ročištu od 7. svibnja 2013. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), sastav podneska od 12. lipnja 2013. u iznosu od 20.000,00 eura koji se tužitelj očitovao na navode iz odgovora na tužbu i tijekom postupka (Tbr.8.1.), zastupanje na ročištu 19. rujna 2013. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), zastupanje na ročištu 21. studenog 2013. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), sastava podneska od 16. prosinca 2013. u iznosu od 200,00 eura (Tbr.8.3.), sastav podneska od 18. srpnja 2014. kojim se tužitelj očitovao na nalaz i mišljenje građevinskog vještaka u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.8.1.), zastupanje na ročištu 18. rujna 2014. u iznosu od 20.000,00 eura, zastupanje na ročištu 14. travnja 2015. u iznosu od 20.000,00 eura, sastav podneska od 20. travnja 2015. u iznosu od 200,00 eura (Tbr.8.3. Tarife) jer se radi o ostalim obrazloženim podnescima, sastav podneska od 20. siječnja 2016. (odgovor na protutužbu) u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.8.1.), zastupanje na ročištu 04. veljače 2016. u iznosu od 20.000,00 eura, zastupanje na ročištu 21. ožujka 2017. u iznosu od 100,00 eura jer se radi o ročištu na kojem je dodijeljen rok za očitovanje pa je odgođeno prije početka raspravljanja (Tbr.9.5.), sastav podneska od 11. travnja 2017. u iznosu od 200,00 eura (Tbr.8.3. Tarife), zastupanje na ročištu 17. listopada 2017. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), zastupanje na ročištu 30. siječnja 2018. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), sastav podneska od 01. kolovoza 2018. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.8.1.), zastupanje na

ročištu 25. rujna 2018. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), sastav podneska od 04. listopada 2018. u iznosu od 200,00 eura (Tbr.8.3. Tarife), zastupanje na ročištu 19. ožujka 2019. u iznosu od 100,00 eura (Tbr.9.5.) jer je odgođeno prije početka raspravljanja, zastupanje na ročištu 10. rujna 2019. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), sastav žalbe na presudu u iznosu od 25.000,00 eura (Tbr.10.1.), sastav podneska od 9. rujna 2021. iznos od 50,00 eura (Tbr.8.4.), zastupanje na ročištu od 21. rujna 2021. u iznosu od 100,00 eura (Tbr.9.5.) jer se radi o ročištu koje je odgođeno prije početka raspravljanja, sastav podneska od 5. listopada 2021. u iznosu od 50,00 eura (Tbr.8.4.), zastupanje na ročištu od 1. veljače 2022. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), sastav podneska od 14. veljače 2022. u iznosu od 50,00 eura (Tbr.8.4.), zastupanje na ročištu od 9. svibnja 2023. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), zastupanje na ročištu od 1. lipnja 2023. koje je odgođeno prije početka raspravljanja u iznosu od 100,00 eura (Tbr.9.5.), zastupanje na ročištu od 8. rujna 2023. koje je odgođeno prije početka raspravljanja u iznosu od 100,00 eura (Tbr.9.5.), zastupanje na ročištu od 7. studenog 2023. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), zastupanje na ročištu od 30. siječnja 2024. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), zastupanje na ročištu od 27. ožujka 2024. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), zastupanje na ročištu od 11. rujna 2024. u iznosu od 20.000,00 eura (Tbr.9.1.), sve radnje uvećano za 25% pdv-a. Dakle, ukupna vrijednost radnji poduzete poduzetih po punomoćniku iznosi 446.450,00 eura uvećano za pdv od 25% u iznosu od 111.612,50 eura, a što ukupno iznosi 558.062,50 eura.

107. Tužitelj nema pravo na naknadu troškova za zastupanje na ročištu za objavu od 15. listopada 2019. jer iz zapisnika proizlazi da tužitelj nije pristupio na navedeno ročište. Tužitelj nema pravo na sastav odgovora na žalbu od 5. studenog 2019. jer iz sadržaja tog podneska ne proizlazi da je bio potreban za vođenje žalbenog postupka, niti na sastav odgovora na prijedlog za dopuštenje revizije od 16. lipnja 2021. jer se radi o troškovima revizijskog postupka o kojima je ovlašten odlučivati revizijski sud, a ne prvostupanjski sud. Tužitelj nema pravo niti na trošak zastupanja na ročištu od 7. svibnja 2024. jer to ročište nije održano.

108. Tužitelj ima pravo na naknadu troškova s osnove predujma za vještačenje po vještaku građevinske struke od 27. siječnja 2014. u iznosu od 8.730,67 eura, troškove dopunskog vještačenja po vještaku građevinske struke od 09. listopada 2014. u iznosu od 1.990,84 eura, predujam za vještačenje po vještaku knjigovodstveno-računovodstvene struke od 07. svibnja 2015. u iznosu od 663,61 eura, sudska pristojba na tužbu u iznosu od 663,61 eura, sudska pristojba na presudu od 17. ožujka 2021. u iznosu od 663,61 eura, sudska pristojba na žalbu u iznosu od 663,61 eura te sudske pristojba na odgovor na žalbu i rješenje u iznosu od 345,08 eura, a što je ukupno 13.721,03 eura.

109. Slijedom navedenog, ukupni opravdani troškovi tužitelja u ovom parničnom postupku iznose 571.783,53 eura pa je prema omjeru od 87,2% tuženika valjalo obvezati na naknadu troškova parničnog postupka tužitelju u iznosu od 498.595,24 eura, a u preostalom dijelu koji iznosi 471.375,79 eura je tužiteljev zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka odbijen kao neosnovan.

U Zagrebu, 25. listopada 2024.

Sutkinja

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od 8 dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje) odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda.

Broj zapisa: **9-3086e-52cab**

Kontrolni broj: **07b6a-65af7-f2b65**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=INES BOŽIĆ, L=ZAGREB, O=TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Trgovački sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.